

Síla v kordech rodu Wellnsburgů

1. díl

Katarine a její intriky

Erika P. Hamlet

Příběh osudové lásky z doby,
kdy vzpomínky na tři mušketýry byly stále živé.

Katarine a její intriky

Síla v kordech rodu Wellnsburgů. 1. díl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Erika P. Hamlet

Katarine a její intriky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ERIKA P. HAMLET

Katarine a její intriky

Síla v kordech rodu Wellnsburgů

1. Díl

**CPress
Brno
2017**

Katarine a její intriky

Síla v kordech rodu Wellnsburgů

1. Díl

Erika P. Hamlet

Jazyková korektura: Kateřina Hošková

Obálka: Adam Pižurný

Odpovědný redaktor: Dalibor Kumr

Technický redaktor: Radek Střecha

© Robert B. Miller / Shutterstock.com

© Kiselev Andrey Valerevich / Shutterstock.com

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-264-1397-4

ISBN e-knihy 978-80-264-1461-2 (1. zveřejnění, 2017)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2017 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 24831.

© Albatros Media a. s., 2017. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

OBSAH

Cesta za hlasem srdce	7
Snění ji přeneslo zpět na hrabství	22
Tajemná zpráva	38
Velkolepý bál a jeho zápletka	66
Spiklenci	93
Chvilka nostalgie nemůže uhasit plamen v srdci	126
Dvě stejné tvrdohlavé povahy	149
Záhada tetiných zavazadel	176
Teta Hedvika	209
Nespokojená Hedvika	228
Hedvičin střízlivý rozum	242
Sněžné dobrodružství	272
Tajná chodba	305
Hon na lišku	320
Hraběnka Hedvika zasahuje	337
Katarinin tajný odchod	369
Pracovna hraběte Richarda	389
Farnost otce Vincenta	403
Na panství hraběte Henriho Balareta	421
Ukázka z 2.dílu „Knihy osudů“	440

Katarine a její intriky
Síla v kordech rodu Wellnsburgů

1. Díl

ÚVOD

Obsah celého příběhu je zasazen do doby, kdy ještě sláva tří mušketýrů nestačila vymizet z paměti lidí a kdy mužům kardinála Richelieua při myšlence na tyto chrabré šermíře naskakovala husí kůže.

CESTA ZA HLASEM SRDCE

B ylo podzimní odpoledne protkané sluncem, které stále vydávalo tolik tepla a záře, jako by byly horké letní dny. Člověk by myslel, že se létu nechce odejít. Vzduchem se nesl závan napětí, dobrodružství, nadějí a očekávání, ale i strasti, radosti a úzkosti...

Příroda se touto dobou postupně nechávala odít do krásných podzimních odstínů a pocestný, který procházel krajem a tíhl k umění, musel na chvíli postát a pokochat se pestrou paletou barev, jež si příroda sama míchala a jimiž v těchto dnech barvila všechno kolem sebe.

Byla to přímo pastva pro oči malířů, kteří se nechávali unášet kouzlem samotného podzimu. Vše se postupně chystalo na zimní spánek. Počasí ale bylo v tyto dny vrtkavé a měnilo svoje nálady tak rychle, že nikdo nemohl předpovídat, co může během chvilky očekávat.

„Budeme muset zastavit,“ poznamenal Martrek a podíval se přes rameno na Katarine, která mu ihned věnovala úsměv. „Já vím, že si nikdy nebudeš stěžovat, ale vidím, že jsi cestou pěkně utrmácená,“ dodal.

Prašnou plnou cestou uháněl koňský povoz. Nebyl to panský kočár, který byl výsadou vyšší společenské třídy a šlechty, a nebyla to ani cestovní drožka. Podle toho, jak vypadal, se dalo soudit, že sloužil spíše ke svážení sena, trávy a obilí. Byl to na pohled obyčejný koňský povoz pro veškeré práce na poli a kolem hospodářství, který byl k vidění jak u bohatých šlechticů, tak u průměrných měšťanů, kteří jej používali pro běžné práce týkající se zemědělství.

Na tomto povozu, taženém jedním koněm, se nedalo nepovšimnout si sedící postavy ženského vzezření, která byla oděna do drahých šatů a usazena na kupě sena.

Kůň najednou zvolnil a na kozlíku sedící muž, který povoz řídil, zatáhl za opatě, takže vůz se pozvolna zastavil. Muž seskočil z povozu, od-

kud kočíroval koně, a kráčel směrem dozadu k sedící ženě. Vedle postavy v seně ležela velká cestovní taška, která nebyla ani z poloviny plná.

Podle toho, jak muž vypadal, se dalo soudit, že mu není více než třicet let. Byl vysoký, pěkně urostlý, s pohlednými rysy v obličejí a s hustými tmavými vlasy padajícími až na ramena. Oblečen byl do šatů, které nejspíš nosili správci na dvoře šlechty, ale s jistotou se to říci nedalo, protože jeho oděv častým nošením nejen ztratil tvar, ale měl i vybledlou barvu.

„Katarine?“ oslovil muž ženu, která seděla na voze celá zahalená do dlouhého cestovního pláště s kapucí, jenž byl bohatě nabíraný kolem ramen a našasený tak, aby umožňoval pohodlnou chůzi. Materiál byl nejspíš ze zámoří a nebyl nijak levný. „Musíme se na chvíli zastavit, dát koni napít a také ho nechat napást, když je tu možnost čerstvé pastvy,“ nechal se slyšet Martrek, muž, který před chvílí řídil povoz. „Je tu potok a my už nemáme vodu ani pro sebe. Jestli se chceš zatím trochu projít, než doplním kožené měchy, řekni – rád ti pomůžu,“ řekl a z jeho hlasu bylo patrné, že k této ženě cítí víc než jenom povinnost ji někam doprovodit.

„Asi bych měla,“ bylo slyšet z jejích úst. Žena se přitom snažila posunout blíž k okraji povozu. „Ale nevím, zda to zvládnu,“ odpověděla muži, který čekal jenom na její odpověď a na to, co pro ni může udělat. „Martreku,“ oslovila ho a napřáhla k němu ruce na znamení, že chce sestoupit z vozu.

Martrek ji uchopil, nadzvedl a lehce spustil k zemi. Přidržel ji, aby získala rovnováhu, a zadíval se do jejích modrých očí. Něžně ji objal a ona se mu schoulila do náruče, v níž cítila veškeré bezpečí, jež potřebovala.

„Ano, cítím se dost unaveně, ale malá procházka mi udělá dobře. Ty se tedy zatím postarej o koně a o tu vodu. Já na tebe počkám tady opodál, než se vrátíš.“ Chytila se bočnice povozu a ztěžka oddychovala. Cesta vozem ji nesmírně vyčerpávala, i když jenom nečinně seděla a snažila se kochat přírodou. Katarine, která již nějakou dobu nosila pod srdcem nový život, se podívala Martrekovi do obličejí, jako by v něm chtěla něco vyčíst.

„Viděl jsem věž kostela, když jsme sjížděli dolů údolím, a tak si myslím, že místní fara nebude daleko,“ odvětil Martrek, aby ji povzbudil a utvrdil v tom, že cíl, který si vytyčili, je na dosah. Otočil se k vozu, vytáhl malý proutěný koš a podal ho Katarine. „Moje drahá, měla bys také něco sníst. Já hlad nemám, ale ty bys opravdu měla... Nevím, jak vyjádřit, že jsem opravdu moc šťastný, že jsi tady se mnou, ale... ale... Jsi si opravdu jistá, Katarine, že toho jednou nebudeš litovat?“ zeptal se s obavami a uchopil ji za ruce. Poklekl před ní na koleno na znamení, že si toho nesmírně váží. Díval se jí do očí, v nichž byla únava z těch dlouhých dní, které již měli za sebou.

I přes všechno to strádání bylo vidět, že Katarine ničeho nelituje, že k tomuto muži stále cítí tutéž pevnou lásku a že je stálá ve svém přesvědčení a odhodlání, jež si oba slíbili – a to pokračovat a jít životem spolu.

Když Martrek povstal, přivinula se na jeho hrud ještě pevněji. „Ne, ničeho nelituji. Víím, že nebudu mít takový život, jaký jsem měla na panství svého otce, ale věřím, že to spolu zvládneme, a pokud Boží vůle a láska budou s námi, nebudeme strádat, Martreku,“ pronesla odhodlaně.

Kůň se k nim otáčel a vypadal, jako by celé rozmluvě rozuměl. Radostně zaržal, protože cítil, že bude z tažení na chvilku vysvobozen.

Poté co se Martrek ujistil, že je Katarine v pořádku, začal se starat o koně a odvedl ho k řece, aby se mohl napít. Čas od času se zahleděl na místo, kde Katarine odpočívala, aby se ujistil, že kolem ní neprochází nikdo nezvaný a že se necítí osamocená, když se on musí postarat o koně. Katarine zvedla ruku a zamávala mu na znamení, že je vše v pořádku. Martrek jí radostně zamával nazpět.

Po krátké přestávce vůz, tažený koněm, který nabral sílu a osvěžil se, pokračoval dál. Obloha se postupně zatahovala a kupily se na ní mračky. Na cestě, po níž se blížili k malému městu, je potkávali lidé, kteří se za nimi ohlíželi, protože rozpoznali, že nejsou zdejší. Také jim bylo divné, že na povozu, jako je tento, sedí žena oděná do tak drahých šatů. Všichni místní se zde znali, a tak na první pohled poznali, že je to někdo cizí,

někdo, kdo přes jejich poklidné město projíždí nebo hledá farnost. Příliš se o příchozí ale nezajímali, protože jich za den viděli několik. Co je nyní trápilo více, bylo vrtkavé počasí, které dávalo tušit, že déšť je nablízku a bude z toho pěkná bouřka. Člověk by se nenadál, jak může počasí měnit své nálady. Během dne se mohlo prostřídat jak slunečné počasí, tak pěkné hromobití.

„Hej, chlapče,“ zavolal Martrek na jednoho místního chasníka, jenž kolem nich projížděl na koni a na němž bylo také vidět, že se chce dostat pod střechu ještě za sucha, protože spěchal.

„Ano, pane?“ odpověděl kluk a přiměl svého koně na nezbytnou chvíli zastavit, aby cizinci odpověděl na otázku a nebyl nezdvorný, protože si všiml, že cizinec měl na voze ženu.

„Jak je odsud daleko místní fara?“ zeptal se Martrek.

„Není to daleko, pane. Tam, jak je vidět věž kostela, tak hned vedle je i naše fara. Po téhle cestě se dostanete ke kovárně a pak ulicí přímo na místní trh, který je uprostřed náměstí, no a tam se musíte zeptat, jak dál, protože je tam hodně uliček, tak abyste nezabloudili. Na místním tržišti je touhle dobou dost zmatek, pane, protože každý se snaží prodat své zboží co nejdříve a pak utéct před bouřkou domů. Není to daleko, jak jsem řekl,“ opakoval kluk. „Ale nevím, jestli je pan farář dnes doma, protože jsem ho viděl odcházet do vedlejší vesnice za nemocným, aby mu dal poslední pomazání. A vy jste jeho příbuzný?“ vyzvídal vesnický chasník, jemuž neuniklo, že si povídá s cizincem, kterého zde nikdy předtím neviděl.

„Ne, nejsme jeho příbuzní, ale chtěli bychom s ním mluvit,“ pohotově pronesl Martrek.

„Když nebude doma pan farář, vždy se na fare někdo najde, pane, ale teď se na mě nesmíte zlobit, že spěchám. Blíží se pořádná bouřka a chtěl bych být už doma, i kůň je neklidný,“ odpověděl kluk a ani koně nemusel nutit, aby se dal do pořádného cvalu, protože ten sám cítil, že musí spěchat, aby se dostali do bezpečí.

Katarine i Martrek cítili ve vzduchu, že bouřka je opravdu velice blízko, i když ještě před chvílí bylo nebe zataženo jen způli. Mraky se po obloze pohybovaly mílovými kroky. Oba si toužebně přáli být co nejdříve někde pod střechem, v suchu a bezpečí. Vůz, kterým se vezli, nebyl krytý, a obavy před bouřkou byly tedy namístě.

Drželi se rady místního chasníka, jenž jim velice dobře popsal cestu, kterou se mají vydat. Minuli kovárnu a zanedlouho slyšeli hlasy vycházející z místa, kde muselo být místní tržiště.

„Berte, berte, lidičky! Jsou to unikátní kousky, takové nemají ani na vedlejším hrabství!“ vychvaloval své zboží muž, který držel v obou rukou dvě tlusté slepice. Střídavě je před sebou zdvihal a zase spouštěl, aby každý viděl, co vychvaluje, a za vydatného kdákání slepic nepřestával pokřikovat a pobízet kolemjdoucí, aby si koupili jeho zboží.

Tržiště ještě stále žilo tím správným ruchem. Martrek s Katarine slyšeli vřavu a křik lidí, kteří pobíhali sem a tam a chtěli prodat své zboží za dobrou cenu dříve, než se pořádně rozprší a tržiště se promění v jednu velkou zablácenou louži. Síla peněz a vidina zisku držela prodávající stále na místě. Místní farmáři vychvalovali své zboží a postupně slevovali z ceny, pokud si kupující chtěl koupit více kusů. Vše zde tvořilo tu správnou atmosféru, která panuje jenom na trzích. Prodávající a kupující se dohadovali o ceně, až si nakonec plácli, pokud cena oběma vyhovovala. A tak jako všude se i zde našli lidé, kteří chtěli prodávat, i takoví, kteří chtěli koupit – jak se říká – jen za pět prstů, tedy honem něco ve správnou chvíli, kdy se nikdo nedívá, ukrást.

Začal se zvedat vítr. To bylo poslední varování, že bouřka už je opravdu blízko, a tak někteří začali zboží balit a chystali se k odchodu. Kejklíři, kteří nepřestávali hrát a bavit lidi, byli rádi za jakoukoliv drobnou minci, kterou jim někdo hodil. Ti se naopak snažili, aby lidé neodcházeli.

Po několika minutách se spustil pořádný déšť, který zmáčel všechno, co nebylo zakryto. Katarine si přes hlavu přehodila kapuci a omotala si

cestovní plášť pevněji kolem sebe. Martrek se na ni ohlédl a popohnal koně, aby se dostali do cíle co nejdříve.

Od místní fary je dělilo ještě pár ulic, když je zastihl déšť, a tak byli oba za chvíli rádně zmáčení, přestože se snažili zahalit do cestovních plášťů. Tkanina rychle nasávala vodu a oděv se stával stále těžším. I kůň by raději už byl v suché stáji s dobrým obrokem. Martrek ho popoháněl vši silou, ale zase ne tak divoce, aby mu ublížil, protože měl koně nesmírně rád.

Ihned jakmile spatřil bránu fary, seskočil z koně, zabouchal silně na dveře, aby si byl jist, že ho někdo uslyší, a čekal, zda se někdo objeví. Zabouchal ještě jednou, pro jistotu, protože si nebyl jist, zda ho poprvé někdo slyšel.

Po krátké chvilce se ve dveřích objevila ženská postava. Ve tváři neměla ani trochu překvapený výraz, zřejmě protože zde byli na pocestné zvyklí. Jakmile před bránou uviděla koňský povoz, zavřela malé dveře, zevnitř odhodila závoru u velkých dřevěných vrat a začala je otvírat. „Honem honem, dovnitř! Vjedte i s koněm do stáje! Tam ho můžete odstrojit.“ Všude kolem bylo slyšet pronikavé řádění bouřky, která nabírala na síle, a přidávalo se i hromobití. Žena popoháněla Martreka dovnitř a běžela za povozem, když v bouřce rozpoznala, že na promoklém seně sedí člověk, zřejmě žena zahalená do dlouhého pláště. Hned za běžící ženou se objevil pomocník faráře, který začal zavírat velkou bránu.

Jolla, žena, která jim přispěchala otevřít, měla docela příjemný hlas. Její kulatý obličej a vlídný pohled naznačovaly, že tady snad bude dělat hospodyně. „Asi hledáte našeho pana faráře...“ řekla rychle, když už byli ve stáji, a natáhla ruku směrem ke Katarine, aby jí pomohla z vozu. „Jestli tedy hledáte našeho pána,“ pokračovala Jolla, „tak ten by se měl vrátit každou chvíli. Také na něj čekáme a doufáme, že se mu v té bouřce nic zlého nepříhodilo.“ Už už chtěla chytit Katarine za ruku, když za zády uslyšela Martrekův hlas.

„Já jí pomůžu!“ Martrek nadzdvihl Katarine a opatrně ji postavil na zem.

„Tak pojdte dál, žádný poutník ještě nebyl ode dveří naší fary odehnán. No, vidím, že máte pěkného koně a vůz. Já bych vám ráda pomohla, ale ustájit ho a zvládnout všechno bude muset náš pomocník Jakub, který ví, co je potřeba dělat. Tady máš klíče. Až se budeš vracet zpátky, tak se snadno dostaneš dovnitř. Já se sem už nemusím vracet, ušetříš mi tak cestu!“ řekla a zhluboka si povzdechla. „Huberta si náš pan farář bohužel vzal s sebou k nemocnému, jinak Hubert by se o vše bravurně postaral sám,“ vysvětlovala Jolla. „Ale nemějte nám to za zlé, my jsme nevěděli, že k nám míříte. Ale jak to nařizuje přikázání Boží o pocestném: budeme se snažit, abyste se zde cítili jako doma.“ Pak se obrátila na Katarine. „Ale co to vidím! Vy jste úplně na kost promočená, moje milá!“ Jolla zalomila rukama, když se na ni podívala. „Musíme proběhnout k tamtěm dveřím a pak si ten těžký promočený plášť budete moct sundat,“ ukazovala rukou.

Za chvíli tato čiperná žena již vedla nečekanou návštěvu nahoru po farských schodech. „Dávejte dobrý pozor, kam šlapete! Schody jsou pro nás ženy dost vysoké a na některých místech také poničené. Budou se muset nechat opravit, ale zatím je mnoho jiných starostí, jak říká náš pan farář. Komu ale tyto schody vůbec nevadí, to jsou snad jen psi našeho pana faráře: ti to vyběhnou stokrát za den tak lehce, a nikdy nejsou unaveni,“ dodala Jolla, která se výstupem do schodů unavila, a tak bylo slyšet, jak zhluboka odfukuje, aby si ulevila. V ruce před sebou nesla petrolejovou lampu, protože jak se obloha před bouřkou zatáhla a začalo pršet, pronikalo dovnitř jen málo světla. Lampu nesla klidně, aby neuhasila plamen. Podle potřeby ji zvedala, aby lépe viděla na schody ona i pocestní, kteří kráčeli za ní.

Martrek stoupal po schodech jako poslední a dával dobrý pozor na Katarine, aby neupadla. V ruce nesl její zavazadlo, způli prázdné, do něhož Katarine uložila jen pár nezbytných věcí a oblečení, které měla ráda.

Místnost, do které vstoupili, je přivítala teplem a útulností. Kolem pece se pohybovala ženská postava ve velice jednoduchých vesnických šatech

hnědé barvy s živůtkem, ze kterého vycházela řasená košile. Živůtek byl těsně sepnut nebo spíš svázán šněrováním a zpod něho vycházela bílá košile s pěkně nabíranými krátkými rukávy. Nařasenou dlouhou hnědou sukni zčásti zakrývala bílá zástěra. Žena, která se hbitě pohybovala kolem pece, měla vlasy hladce sčesané dozadu a sepnuté sponou. Vypadala, že je mladší než Jolla, která jim přispěchala otevřít dveře. Katarine si teď všimla, že obě ženy mají stejný oděv, který s Martrekem viděli při vstupu do města na zdejších ženách a jenž byl podobný tomu, co nosila i její kamarádka Eveline na hrabství jejich rodičů.

Obě se přívětivě usmívaly, a hlavně se na nic nevyptávaly, za což jim byla Katarine vděčna. Jolla měla přes ramena přehozenou širokou vlněnou šálu, která ji musela určitě hřát, hlavně když běžela někomu otevřít nebo když kvůli práci procházela studenými místnostmi. Také dlouhé chodby byly na faře i v létě dosti studené, a tak jí teplá šála jistě přišla vhod.

Podle zařízení místnosti Katarine správně odhadovala, že jsou v kuchyni. Vládl tam pořádek a čistota.

„Tak si u nás sedněte! Asi jste pěkně unavení,“ ujala se opět slova Jolla a po očku se dívala na Katarine. „Moje milá, s vámi musíme horem něco udělat, abyste nám nenastydla, jak jste celá promočená,“ obrátila se na ni.

„Já se jmenuju Jolla,“ až teď se jim dotyčná představila. „My jsme tady s Martou hospodyněmi našeho pana faráře, staráme se o kostelík, udržujeme ho, staráme se také o zahradu a vše, co je potřeba. Tady v kuchyni se vždycky najde něco na zub a vám cestou určitě vyhládl,“ pokračovala a místností, v níž se usadili, se roznesla sladká vůně skořice, zřejmě od koláče, který se tu musel před chvílí péct.

„Marta právě dopekla jablečný štrúdl, protože náš pan farář ho má moc rád, a jak víte, teď na podzim je tady u nás spousta jablek. No, nejenom jablek, ale i švestek a jiného ovoce, za což můžeme poděkovat Pánu Bohu.“ Jolla obrátila oči ke stropu, čímž naznačovala, že vzhlíží k nebesům, a jak mluvila, pokřížovala se na projev úcty a oddanosti tomu, komu

tato fara a kostel slouží a v koho bezmezně věří ona a všichni zde, tedy Pánu Bohu. „Moje milá, měla byste se honem, ale honem převléct, nebo nejeňte nasydnete, ale mohla byste z toho být i vážně nemocná,“ lamentovala Jolla.

„Katarine, moje nejdraší, asi bys měla poslechnout, bude to pro tebe lepší. Já se tady u kamen za chvíli usuším, ale ty na sebe musíš dávat dobrý pozor. Nechci, abys byla nemocná,“ řekl Martrek, poklekl a začal Katarine vyzouvat boty a masírovat chodidla.

„No a já se zatím podívám po nějakých šatech pro vás,“ dodala Jolla, „a Marta vám přinese koláč s teplým mlékem a medem. To vás posílí a před spánkem krásně zklidní. Marto! Už je hodně pozdě, dojdi pak zatopit do pokoje pro hosty, aby tam měli příjemně a spalo se jim dobře,“ obrátila se na svoji společnici s prosbou a hned se zase věnovala Katarine. „A až se půjdu podívat po nějakých šatech, vy můžete jít rovnou ke stolu a najíst se. Převléct se můžete i v pokojíku pana faráře za paravánem, vždyť tady zatím není. Já vám s tím hned pomůžu.“ Její hlas zněl jako hlas staré chůvy, která chce pro svoji svěřenkyni jen to dobré. „No a Martrek – doufám, že vaše jméno vyslovuju správně – to tady ohlídá, aby nám v kamnech nevyhaslo, pravda?“ dodala.

Pak se ohlédla a uviděla, jak Marta mávla rukou, že ona se také může o vše postarat, a již pokládala tři talířky s voňavým koláčem na stůl, kde byly ale jen dva hrnky teplého mléka s medem. Jeden přisunula ke Katarine, která již seděla za stolem, ale necítila se v těžkých mokrých šatech pohodlně. Druhý podala Martrekovi, který stál Katarine za zády a čekal, až ho o něco požádá, aby se jí mohl věnovat a pomoci jí, kdykoliv bude třeba.

„Ten třetí talířek voňavého koláče bez mléka je pro naše dobré duchy,“ dodala na vysvětlenou Marta a tvářila se přitom velice vážně. Položila talířek doprostřed stolu těsně k petrolejové lampě.

„Vy na to opravdu věříte?“ zeptal se Martrek a na jeho tváři se objevil úsměv.

„Na co jestli věříme?“ zeptala se Jolla.

„Na duchy,“ opáčil Martrek.

„Ano, zcela jistě existují a my na ně věříme. Máme rády ty dobré, kteří pomáhají se vši samozřejmostí, no a od těch zlých nám pomáhej Pán Bůh,“ dodala Jolla, která již byla na odchodu, a pokřižovala se.

„Děkuji vám, Marto, asi bude opravdu lepší, když půjdu nejdříve s Jollou a převléknu se do něčeho suchého, už mi začínají křehnout ruce. Ten koláč si určitě vychutnám později,“ řekla Katarine, zvedla se od stolu a následovala Jollu do pokojíku pro hosty. Byla unavená a i vstoje téměř usínala. Snažila se rozepnout si plášť a byla přitom velice nervózní, roztěkaná a nesoustředěná.

Jolla jí začala pomáhat zbavit se těch mokrých dlouhých šatů, které jí přidávaly na váze a kvůli kterým bylo pro Katarine mnohem obtížnější se pohybovat. Až teď si Jolla všimla, že mladá žena je v pozhnaném stavu, že nosí pod srdcem nový život.

„Och, můj ty světe, moje milá, vždyť vy musíte být unavená za dva! Že jsem si toho nevšimla dříve!“ prohlásila Jolla s pochopením a vroucně Katarine objala.

Katarine byla celá v rozpacích a málem se rozplakala, ale objetí přijala s vděčností a na chvíli si položila hlavu na Jollino rameno, jako by to bylo rameno její matky.

„No tak, přece kvůli tomu nebudete brečet. Teď už asi vím, proč potřebujete našeho pana faráře,“ řekla Jolla. „Moje drahá, dítě je dar z nebes, je to požehnání, všechno bude v pořádku,“ konejšila ji. „Jestli můžu být tak smělá, kdy se to má narodit? Vypadá to, že asi tak po Vánocích,“ pokračovala velice vlídným a laskavým hlasem.

„Ano, mělo by to být tak,“ odpověděla Katarine a pousmála se. Byla ráda, že našla u Jolly pochopení. Pak začala zničehonic vyprávět, jako by chtěla sama sobě ulevit. „Když se můj otec dozvěděl, že se mi líbí Martrek, nechtěl o svatbě ani slyšet. Zato matka proti tomu nebyla.“

„A proč otec nesouhlasil? Jestli se na to můžu zeptat...“ vyzvídala Jolla, ale přitom nedala Katarine čas na odpověď. „Bylo to snad proto, že vám Martrek není roven? Vidím, že máte hodně drahé šaty, a Martrek je ustrojen jako správce, který pracoval někde na panství! Zřejmě na vašem panství...“ pokračovala.

„Ano, bylo to tak,“ povzdechla si Katarine, které se začalo značně ulevovat, a to hlavně díky tomu, že se mohla někomu vypovídat. „Martrek se mému otci nikdy nezamlouval, i když u nás dělal důležitou práci a otec s ní byl spokojen. Nebyl bohužel bohatý a to se otci nelíbilo.“

„No, dělat správce celého panství je přece velice pěkné a on tu práci nedostal ve svém věku od vašeho otce jen tak. Musí být určitě šikovný,“ energicky podotkla Jolla.

„No, předtím to vlastně dělal Martrekův otec a ten Martreka do všeho zasvěcoval a učil ho, co a jak má dělat. Když pak zemřel, tak se i moje matka u mého otce přimluvila, aby v tom mohl pokračovat Martrek. Já ho znám už hodně dlouho. Je to hodný a zodpovědný člověk, jen jsem jaksi dlouho váhala a nevěděla, jak se rozhodnout, protože do toho hodně zasahoval můj otec. Martrek miluje koně a určitě byl otci dobrým správcem panství a lesů. Bude mu chybět, takového jako Martrek už nenajde. Já už také vím, co je správné, a proto nechci, aby se naše dítě narodilo jako nemanželské. My oba se k němu chceme hlásit a oba ho již nyní milujeme.“

„To je od vás velice šlechetné a zodpovědné, tak to po nás nakonec chce i Bůh,“ řekla Jolla. „Tááák – a teď vám bude určitě tepleji,“ poupravila suché šaty na Katarininých zádech, pak jí lehce promasírovala prsty a pomohla skrýt její dlouhé černé vlasy pod čepec, naprosto stejný, jako nosila ona a Marta. „Jen ty šaty nejsou tak pěkné jako ty vaše, ale jsou suché. Do zítřka v nich budete muset vydržet,“ pousmála se a to přimělo Katarine, aby se také usmála. „Jste na dobré cestě a náš Pán vám na ní pomůže. Jen neztrácejte víru a naději!“ stiskla Jolla lehce Katarininu ruku na znamení, že je s ní a že s ní souhlasí ve všem, co dělá.

Z ulice k nim doléhaly zvuky kočárů, které tudy projížděly, a také štěkot psů, kteří nemají rádi bouřku. Vtom si Jolla uvědomila, že vlastně zapoměli na psy, kteří jsou na faře. „Ták, moje milá, teď vás zavedu zpět k Martrekovi, protože i když Marta v pokoji pro hosty zatopila, určitě tam bude ještě nevlídno. No, a vy si zatím sníte svůj koláč, a pokud budete mít ještě hlad, můžete se sama obsloužit. A nenechte se pobízet! Teď přece jíte za dva!“ zasmála se. „No, a pokud pro pana faráře nic nenecháte, Marta zítra upeče nový koláč, jaképak copak...“

Za malou chvíli již opět stály přede dveřmi kuchyně. Jolla pootevřela dveře, postrčila nejistou Katarine dovnitř. „Já teď poběžím dát něco psům, aby tak nevyváděli,“ mrkla šibalsky na Katarine, „a vy se zde cíte jako doma.“

Když se Katarine vrátila do velké teplé kuchyně, Martrek hned vykročil směrem k ní a něžně jí nabídl objetí, kterých pro ni měl nespočet.

„Myslíš, že se ti v tomhle oblečení budu líbit?“ zeptala se ho, potáhla si bílý čepce trochu do čela a sešpulila ústa.

„Můžeš na sobě mít cokoliv, a stejně budeš vždy půvabná.“ Touto poznámkou jí Martrek zcela určitě polichotil a uklidnil, protože Katarine mu jeho objetí opětovala a tiše mu poděkovala pokýváním hlavy. „Asi bych se měl podívat na koně, jestli se mu nic nestalo. Je slyšet tak pronikavý štěkot psů, že z toho mám docela obavy. Snad se do stáje nedostal vlk,“ řekl.

Marta se hned, jak ho slyšela, chopila slova: „Zrovna jsem si říkala, že jsme dočista zapoměli na psy našeho pana faráře, určitě budou mít pořádný hlad. Ale Jolla tam už přece běžela.“

„Ach tak,“ kývl hlavou Martrek. „Vůbec jsem ji neslyšel. Ale stejně bych se měl jít podívat. Jako bych slyšel štěkot ohařů, loveckých psů. Nemýlím se?“ zeptal se Martrek.

„Máte naprostou pravdu, jsou to dva stříbrní výmarští ohaři,“ přisvědčila Marta.

„Jako správce lesů a lomu jsem kolem sebe měl jak hlídací, tak lovecké psy. Měl jsem je moc rád, stejně jako koně. Uměl jsem to s nimi, a když jsem někam musel odejít, bylo vidět, že všichni trpíme. Kdyby to šlo, vzal bych si je s sebou, protože už teď je nám po nich smutno,“ sevřel lehce Katarinina ramena.

„No, víte, náš pán farář dostal ty psy jako dárek od hraběte Balareta, který má pana faráře moc rád. Často ho zve na hony, kde vlastně ani moc neloví, a tak s sebou alespoň bere psy, aby se pořádně vyřádili. No, a našemu panu faráři se zalíbili hned, jak je viděl, protože – víte – zvířata vycítí, kdo je dobrý člověk. A tak když psi uviděli našeho pana faráře, hned mu začali olizovat ruce a tím si vlastně otevřeli dveře farnosti, které jsou – jak víte – otevřeny pro všechny lidi dobré vůle,“ skočila jim do hovoru Marta. „Byli tak malí a odkázaní na pomoc druhého, už bez mámy, a tak náš pan farář cítil potřebu se jim věnovat. Dělal to někdy i v noci, přestože nemusel. Dokud to šlo, tak s ním psi i spávali, ale teď už mají místo jinde, kde jim to víc vyhovuje,“ vyprávěla s úsměvem dál a nepřestávala gestikulovat, aby příběh měl tu správnou atmosféru.

„Čas už pěkně pokročil, a náš pán nikde,“ poznamenala s obavou v hlase Jolla a zavřela za sebou dveře, jakmile vešla do kuchyně. Už nebylo nic slyšet, protože psi dostali krmení a byli, jak se zdálo, nadmíru spokojeni.

Po chvíli bylo na chodbě slyšet kroky, které doléhaly až do kuchyně, a tak všichni obrátili zrak ke dveřím. Vstoupil Jakub, který nesl v ruce starou keramickou mísu, způli zadrátovanou, aby mohla ještě k něčemu posloužit.

„Slyšel jsem psy, na které jsme zapomněli, a tak tam zaběhnu nakrmit je,“ vysvětlil, proč nese tu hlubokou mísu, a hned se snažil v kuchyni pro psy něco najít, aby pak mohli panu faráři říct, že bylo o všechno postaráno.

„A copak neslyšíš, že štěkot už ustal? Že ty jsi zase usnul někde na seně, když bouřka spustila ten rámus, že? Když prší, to se sladce spí!“ usmála

se Marta. „Jolla se už o všechno postarala, ale tady Martrek by určitě rád viděl naše lovecké psy a zkontroloval koně,“ otočila se na Jakuba.

„Jestli mohu být nějak nápomocný,“ nabídl svoji pomoc Jakub, „půjdu s vámi a ukážu vám psy ve stáji. No, a vy si zkontrolujete koně.“

„Přijímám,“ odvětil Martrek. „Tak se alespoň nebudeme bát, když tu máte ta strašidla.“

„No, o strašidlech mi radši nemluv,“ pronesl Jakub, „protože tady na faře se občas dějí věci... Předtím než jsem vzal tuhle službu, mi matka říkala, že zde pobývá duch zesnulého pana faráře, který tuto farnost spravoval. Chodil sem prý hledat svoji modlitební knížku, kterou mu zapomněli dát do hrobu, když ho pohřbili.“

Jolla se pokřižovala, obrátila oči vzhůru, až dostala legrační výraz, a řekla: „Já to také slyšela. Nechť mu dá Pán Bůh lehké odpočinití.“

„Ále, Jollo, copak nevíš, že pan farář říká, že máme jenom moc bujnou fantazii a že se máme víc modlit za duše zesnulých?“ přidala se k rozhovoru Marta, která se již točila kolem jiné práce potřebné na zítřejší bohoslužby, a tak na stůl pokládala svícny, čistila je hadříkem a vyškrabávala z nich vosk, jenž ucpal otvor, do kterého se usazovaly svíčky.

„Tak tedy pojďme, alespoň mi nebude smutno. Jak říkáte, čas už hodně pokročil,“ pobídl Martrek Jakuba, ale ten stál a pořád se mu jaksi nechtělo.

„Jakube, ty budeš asi mít chuť na koláč, a tak tě nos přivedl sem!“ zasmála se Jolla a podala mu kus jablečného koláče, když viděla, že se neměl k odchodu, i když neříkal, co by chtěl. „Marto, dej mladé slečně ještě trochu mléka s medem. A ať si vezme také koláč, aby neměla hlad,“ dodala.

Katarine seděla tiše na lavici, která byla v prostorné kuchyni hned vedle kamen, a poslouchala, jak v peci praská oheň. Upřeně hleděla jen pár metrů před sebe a přemýšlela o tom, jak jí je smutno. Jak ji otec nechtěl pochopit a ani matka se svým přemlouváním nic nezmohla. Oba své rodiče milovala, ale do jejího srdce vstoupil někdo jiný, někdo, kdo ji milo-

val víc než svůj život. A ona jeho city jednoduše opětovala, protože tutéž náklonnost a lásku cítila i ona k němu.

Ta chvíle zasnění u teplých kamen ji přiměla zavřít oči a vykouzila před ní celý její dosavadní život: jak vyrůstala na hrabství v honosném sídle svých rodičů, se vším pohodlím, rodičovskou láskou, starostmi, ale i dobrodružstvími...

SNĚNÍ JI PŘENESLO ZPĚT NA HRABSTVÍ

„**M**artreku, ty nedáš těm koním pokoj,“ zaštěbetala Katarine nesměle, když se nepozorovaně vplížila do otcovy stáje. Hrabě Richard Wellnsburg byl na své koně právem hrdý.

Stála před Martrekem ve slušivém jezdeckém kostýmku a chtěla si nechat osedlat svého koně na ranní projížďku. Katarine byla jako vždy dokonale ustrojena a jezdecký oděv, který dostala od svého otce k narozeninám, nosili jinak na jejich panství pouze mladí šlechtici. Ona jediná byla výjimkou, což jí schválil otec. Právě on chtěl a přesvědčil ji, aby nosila mužský oděv, který jí může při jízdě ochránit před větrem, sluncem a odřeninami. Katarine si však myslela, že otec ji chce obléknout do mužského jezdeckého oděvu z jiného důvodu. Pochopila to, když se svou matkou mluvila o všem možném a nemožném. Dozvěděla se, že otec si vždycky přál mít syna a to se mu nevyplnilo. Kdyby Katarininu hlavu nezdobily nádherné dlouhé tmavé kadeře, které se nedaly schovat pod malý jezdecký klobouček, byla by celý kluk. A protože se otci nevyplnila touha mít dědice po meči, snažil se dceru vychovávat a pohlížet na ni, jako by byla chlapcem. Matka se na něj pro to hodně zlobila a dceřinu výchovu pečlivě protkávala učením, které potřebovaly mladé dívky, aby si získaly úctu a uznání, jakého by se mělo šlechtičnám dostávat.

Katarine se na panství svých rodičů opravdu nenudila. Utíkala z jedněch lekcí, aby stihla jiné. Z tanečního parketu běžela rovnou do šermířny, kde ji již netrpělivě čekal nastrojený soupeř – její učitel. K tomu, aby zvládala vše, co pro ni bylo nachystáno, nepotřebovala mnoho úsilí. Šlo jí to samo od sebe a ani nemusela nic šidit: vše se učila s radostí. Otec ji občas potají sledoval a byl alespoň z poloviny šťastný, že v ní našel i syna.

„Hm, jak vidím, vše jsi již pečlivě připravil,“ pousmála se Katarine plaše na Martreka, ale nepodívala se mu do očí. Věděla, že musí říct něco

zdvořilého, jak se na slušně vychovanou dívku patří a jak ji to matka vždy učila. Přijala nabídnutou pomoc, aby se snadněji dostala do sedla. Chtěla užít Martrekových dlaní jako schůdek, který by jí pomohl dostat nohu do třmene a vyšvihnout se do sedla. Byla však nepozorná a noha jí vyklouzla z třmene, přičemž se Katarine ocitla v Martrekově náruči. Rychle se otočila a byla ráda, že v tu chvíli neviděl její obličej, zcela zalitý ruměncem. Cítila jeho pevné paže, jak ji sevřely v pase a nedovolily jí upadnout. Byla k němu otočena zády a v ten okamžik nevěděla, co má dělat. Byl to jenom zlomek vteřiny.

I samotný Martrek byl rád, že ani ona nevidí, jak je z toho, co se stalo, zmatený. Naklonil se k jejím vlasům a hluboce vdechl jejich nezapomenutelnou vůni. Tu vůni, již měl tak rád a jež byla typická jen pro ni. Vzduch byl naplněn zvláštní atmosférou, kterou oba přijímali a nechávali se jí unášet.

Martrek si přál, aby Katarine alespoň způli věděla, co k ní cítí. Věděl, že si nejsou rovni: ona byla bohatá, a on byl pouhý vesnický chasník – a to ho velmi zraňovalo. Moc tím trpěl, pokaždé když byl vedle ní, protože si to uvědomoval.

„Och, to jsem ale nešika,“ otočila se k němu Katarine ještě celá zmatená, když jí ruměncem z tváří poněkud ustoupil. „Děkuji za záchranu. Kdybys tady nebyl, asi by to hodně bolelo, dosednout přímo na zem.“ Opět se nesměle pousmála, ale ani tentokrát se mu nedokázala podívat do očí. „Děkuji ti, Martreku,“ pronesla ještě jednou tiše. Narovnála se a podruhé byla při nasedání na koně již opatrnější. Opět jí pomohl vyhoupnout se do sedla a tentokrát to bylo bez nehody. Katarine tedy mohla odklusat na svoji ranní projížďku.

„Dě-ku-ji ti, Mar-tre-ku,“ neslo se vzduchem dlouhé veselé zavolání, které přicházelo již z druhé strany stáje. Radostně popoháněla koně vpřed po orosené trávě.

Martrek se za ní díval až do doby, kdy už ji nebylo vůbec vidět. Pak se otočil a kráčel do stáje k slámě, kterou se chystal podestlat koním, tu

starou chtěl vyhodit. Pohyboval se svižně a práce mu šla od ruky. Vůbec si přitom nevšiml, že ve stáji není sám.

„Pracuješ, Martreku, pracuješ?“ uslyšel za zády.

„Co tady děláš, Eveline? Proč mě pořád pronásleduješ?“ zeptal se Martrek tiše.

Eveline, plavovlasá dívka, která pracovala na panství v kuchyni, přistoupila k Martrekovi, chytila ho zezadu za ramena, otočila si ho k sobě a podívala se mu zpřímá do očí. Na chvíli si sundala svůj bílý nařasený čepeček a soucitně k němu promluvila: „Martreku, je mi líto, že to musím říct, ale Katarinini rodiče pro ni hledají jinou partii, a hlavně se pro ni připravuje velký bál. Ona je urozená a pravděpodobně své rodiče poslechne. Vím, že se jí líbíš, i když ti to asi nikdy neřekne, a také vím, že ona se líbí tobě. Ale to je asi vše a dál to nebude pokračovat, nemá to budoucnost. Ona má všechno, žije v blahobytu a nemyslím si, že by ho chtěla opustit,“ vyslovila svůj názor Eveline, která měla pravou stranu své sukně koketně vykasanou až k pasu, což jí umožňovalo lepší pohyb – a navíc se nedalo přehlédnout, jak jí to sluší.

„Eveline, prosím, nech mě na pokoji,“ požádal ji Martrek a dál házel vidlemi slámu ke koním.

„Milý Martreku,“ štěbetala Eveline, „tak nebo tak to jednou skončí. Od soboty za tři týdny tady bude spousta hostů a i vrabci na střeše si štěbetají, že se Katarinini rodiče budou snažit najít a představit jí mnoho nápadníků. Proč jsi pořád tak zaslepený?!“

„Ale já jsem neslyšel, že by se něco chystalo,“ oponoval jí Martrek. „Slyšela jsi něco, co není pravda. Víš, že ji mám rad, a tak mě chceš zranit. Chceš mi tím říct, že by bylo lepší myslet na tebe, Eveline?“

„Nebud' tak urážlivý,“ dodala Eveline, „neslyšel jsi to, protože jsi tady na druhém konci panství nebo v lomu, kde se k tvým uším nic nedonese. Nebo jsi to slyšel, ale nechceš si připustit, že je to pravda. Asi by ses měl přesvědčit sám,“ uzavřela Eveline diskusi.

Martrek cítil, že mu něco sevřelo hrudník a že nemůže dýchat. Věděl, že nemá právo něco po Katarine chtít a že ta její milá slova asi nic neznamenají, protože ona je vlastně vlídná a milá na každého. Jak si jen mohl namlouvat, že k němu něco cítí?

Eveline přistoupila blíž a pronesla: „Martreku, proč máš pocit, že na ni žárlím? To není pravda. Je mi tě líto, ale takový je prostě svět, musíš se s tím smířit. Katarine se mi občas svěří!“

Chvilí bylo ticho. Martrek zvedl hlavu a čekal, že mu snad řekne něco z toho, o čem si s Katarine důvěrně povídají.

„Tak pokud chceš slyšet pravdu, proč jsem tady, tak ti to tedy řeknu. Ty jsi tvrdohlavý mezek a já se na to už nemůžu dívat. Pro rány Boží, dělej něco! Copak ti to nedochází? Copak máš v hlavě jenom ty koně?“ promlouvala k němu rozzlobeně, bušila pěstí do dřevěného sloupu, který tvořil pilíř stáje, a rozhněvaně ho pozorovala.

„Ty myslíš, že bych...?“ Martrek začal bezmyšlenkovitě sedlat koně.

„Doufám, že máš namířeno správným směrem!“ zavolala na něj Eveline a dívala se na něj, jak mu nervy v celém těle pracují.

„To nevím. Vím jenom, že chci být sám,“ odsekl Martrek.

„Sám? Tak to jsi mě tedy špatně pochopil!“ volala za ním, ale on ji už neslyšel.

Hnal koně ke kamennému lomu a doufal, že ho svěží voda v jezírku u cesty osvěží a že tak přijde na jiné myšlenky. Po chvilce zběsilé jízdy si uvědomil, že kůň za nic nemůže, a zvolnil. Zdáli na něj vyhlíželo jezírko, v němž se s koni rád brouzдал a v němž nacházel po těžké práci odpočinek.

Seskočil z koně a vrhl se do vody, aby zchladil všechn žár, který v něm byl. Už cestou si sundal košili a o ostatní se nestaral. Ani neuvázal koně, protože věděl, že na něj bude čekat a opodál si najde pastvu. Ponořil se do vody a vnímal, jak je mu dobře. Když se vynořil, uviděl svého koně, který ho pozoroval, jako by neměl hlad a nechtělo se mu nikam chodit. Martrek pískl a kůň se s radostí hnal do vody.

Katarine vídávala Martreka skoro pravidelně, když si chtěla vyjet na koni. On jí vždy pečlivě přichystal jejího oblíbeného koně – černého arabského plnokrevníka jménem Richamelan, kterého dostala od rodičů k osmnáctým narozeninám. Aby měla od každého z rodičů něco na památku, byl kůň pojmenován z poloviny po Katarininu otci Richardovi a z poloviny po Katarinině matce Melanii: Richamelan. V den jejích narozenin se rodiče nemohli dohodnout, kdo jí dá lepší dárek, ani jeden nechtěl být horší, tak se dohodli na šibalském řešení: dali jí koně, na kterého byli oba právem pyšní. Ten se pro ni stal nejoblíbenějším společníkem, společně se stříbrným mysliveckým ohařem jménem Nurby.

Katarine si všimla, že Martrek je oba prohání v době, kdy na ně ona nemá čas a musí se věnovat společenským povinnostem, jichž bylo v průběhu roku na hrabství jejích rodičů hodně. Neuniklo jí ani to, jak se s koni mazlí. Párkrát se přistihla, že stojí za dveřmi stáje a nahlíží dovnitř, aby Martreka viděla, jak jejího koně sedlá, jak ho hřebelcuje a jak si s ním povídá. Práce s koni, a to hlavně v létě, ho často rozehřála natolik, že odhodil košili a pokračoval obnažený do půl těla, celý pohroužený do práce. Promlouval ke koním, mluvil s nimi, jako by to byli jeho nejlepší přátelé. Katarine musela občas zadržet dech, aby na něj nepromluvila, když ho z úkrytu sledovala. Musela uznat, že mu to nesmírně sluší. Měl koně stejně rád jako ona a také si všimla, že s ní mluví vždy pěkně a má pro ni jen něžná gesta.

Zjistila ale i to, že není sama, kdo Martreka obdivuje. Eveline, která pracovala v jejich panské kuchyni a kterou znala od malička, protože se spolu často hrávaly, mu občas přinesla džbán čerstvé vody, když se staral o koně, a vesele se s ním bavila. Katarine se přistihla, že trošičku žárlí, a hned se za to pokárala.

Když mluvila o Martrekovi s matkou a když ho chválila, jak jí pokaždé vzorně připraví koně, dozvěděla se, že i její matka má Martreka ráda,

téměř jako syna. Alespoň to tak říkávala a to dodalo Katarine trošičku odvahy na Martreka občas promluvit, i když jen nesměle. Vždy to bylo s úsměvem, do kterého bylo vloženo víc než jen zdvořilost. Přála si, aby si mohli s Martrekiem popovídat a nezůstávalo u pouhého stručného děkování. Od Eveline, která jí o Martrekovi vyprávěla, věděla, že ve volných chvílích rád čte a učí se novým věcem.

Katarine si užila svou projížďku a již měla namířeno domů, když si najednou u jezírka všimla volně se pasoucího koně. Zastavila u něj a poznala, že je z otcovy stáje. Sedlo leželo vedle na trávě. Pohladila koně rukou po zádech a zjistila, že je mokrý, jako by se koupal. Otočila se proto k jezírku a uviděla ve vodě postavu. Po chvíli v ní poznala Martreka. Usedla tiše na kámen a pozorovala ho, jak plave a dovádí.

Jakmile ji Martrek spatřil, uvědomil si, že se s koněm vydal stejnou cestou jako ona. Zamířil k ní a cestou si utíral záda košilí, kterou předtím odhodil. Katarine nečekala, že ho zde potká, bylo to pro ni překvapení, a tak dál jenom tiše seděla.

„Stalo se něco na panství? Poslali tě za mnou, že ses vydal tímto směrem?“ vyzvídala nesměle. Nevěděla, co jiného říct, ale v hloubi duše byla ráda, že ho vidí.

„Katarine, řekni mi, tvoji rodiče ti hledají...“ Martrek se najednou zarazil a nemohl dopovědět, co měl na jazyku.

„Rodiče mě hledají? A proč mě hledají? Ptala jsem se, co se děje!“

„Ne ne, nic se neděje. Jenom jsem zaslechl, že... ti rodiče hledají...“ Martrekovi se sevřelo hrdlo. Po chvíli pokračoval, ale již nemluvil o tom, na co se chtěl zeptat. Neměl odvalu, bál se, že něco pokazí. „Byla jsi dost dlouho pryč a myslel jsem, že rodiče o tebe budou mít strach,“ vychrlil ze sebe a rychle si začal do košile utírat mokré vlasy, aby si mohl zakrýt obličej.

„Tak to abychom se vydali domů,“ pravila Katarine a její pohled zůstal zabodnutý do Martrekových paží, zatímco on už připevňoval na koně sedlo. Dobře se na něj dívalo, jak mu šla práce od ruky, a Katarine si ani

neuvědomila, že se mu najednou dívá do tváře. „Asi budu opět potřebovat tvoji pomoc,“ usmála se a postavila se ke koni. Představovala si, jak by asi teď měla šťastně upadnout do jeho silných paží, právě teď, když ví, jak moc ho chce obejmout.

Už nasadala na koně, ale nakonec ještě opět pomalu seskočila na zem, protože pokus o uklouznutí se jí nezdařil. Otočila se k Martrekovi a chtěla mu něco říct. Zadívala se mu zpřímá do očí, ale nemohla nic dělat. Cítila se, jako by celé její tělo bylo ztuhlé a přikované k zemi. Nemohla pohnout rukama ani ústy.

Martrek ji uchopil a lehce nadzdvihl, věnoval jí dlouhý pohled, po chvíli ji opět postavil na zem a silně ji objal. Bylo to jen na kratičkou chvíli, protože si nebyl jist, jak bude Katarine reagovat. Čekal políček a pokárání. Nic z toho se ale nestalo, a tak se předklonil a nastavil jí opět ruce, aby se mohla vyhoupnout do sedla. Trochu osmělen se neubráníl poznámce: „Jsi v pořádku? Nechceš si chvíli odpočinout?“ Doufal, že bude mít čas si s ní promluvit.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla Katarine a rozhlédla se po svém loveckém psu Nurbym, který pobíhal po břehu jezírka a čekal jenom na její povel. V duchu si také přála s Martrekem popovídat, ale nevěděla, jak začít. V takové situaci ještě nikdy nebyla. Přivolala Nurbyho, a když se s Martrekovou pomocí opět dostala do sedla, dala mu povel k odjezdu.

„Já se ještě podívám do lomu, jestli je tam všechno v pořádku, když už jsem tady,“ řekl Martrek. „Nevypadá to, že mě chceš požádat, abych tě doprovodil domů,“ dodal s povzdechem, když už ho Katarine nemohla slyšet.

„Dávej na sebe pozor,“ zakřičela za ním a v duchu se ptala sebe samé, zda tím, že za ním tuhle větu zavolala, něco nepokazila.

„Tak přece něco řekla! Určitě jí nejsem lhostejný, určitě ne!“ opakoval si Martrek a měl z jejího zavolání radost. V mysli mu ale hlodala také myšlenka, že to zvolání, aby si dával pozor, bylo jen projevem jejího vytríbeného, zdvořilého chování.

Na obloze nebyl ani mráček, což slibovalo velice pěkný den, který se již schyloval k polednímu. Katarine milovala ranní vyjížďky, při nichž mohla splynout s přírodou a užívat si svěží vůni pokosených polí, obdivovat luční květy a naslouchat zpěvu ptáků. Když se jí naskytla příležitost, vdechovala tu slastnou vůni plnými doušky. Ráda si s sebou brávala i knížky a četla.

Nyní ale cval koně vůbec nevnímala, její mysl byla zaměstnána Martrekem a jeho silným objetím, které ještě teď vyvolávalo na její tváři šťastný úsměv. Nevnímala ani štěkot Nurbyho, který něco věřil. Vysílal varovný signál, který však Katarine zcela ignorovala, jsouc plně pohroužena do svých myšlenek.

Plachá srna, která neslyšela nikoho přicházet, protože vítr vanul od ní, se znenadání vyplašila a zkřížila cestu koni, jenž v tom zmatku nedokázal udělat na svoji obranu nic jiného než se vzepnout, aby se bránil vetřelci, který se před ním vynořil z lesa. Tím vyhodil nepozornou jezdkyňu ze sedla. Katarine dopadla poblíž lesní cesty na kupu sena, ke které zřejmě srna směřovala, aby zasytila hlad.

Nurby zběsile štěkal a začal srnu pronásledovat, věřil v ní kořist. Po chvíli se však vrátil a bezradně pobíhal kolem Katarine, která nejevila známky života. Nurby jako by zvažoval, co bude lepší: zůstat s ní, nebo běžet pro pomoc. Začal jí olizovat ruce na znamení toho, že je s ní a že se nemusí ničeho bát, nakonec se ale rozhodl, že bude přece jenom lepší běžet pro pomoc. Rozběhl se k panství, ale náhle se zastavil, jako by opět přemýšlel. Chvíli byl zmatený a čekal na povel. Žádný ale nepřicházel, a tak se rozhodl jednat. Ještě jednou se přiblížil k ležící Katarine, zakňučel, jako by se chtěl omluvit a říct „za chvíli se vrátím“, a pak se rozběhl směrem k lomu, kde ještě pořád cítil Martreka, který mu mohl pomoci. Nurby zběsile uháněl k místu, o kterém si byl jist, že na něm najde pomoc.

„Nurby? Proč se vrací?“ podivil se Martrek, jakmile ho zahlédl běžet se štěkotem směrem k sobě.

„Probůh, kde je Katarine? Něco se muselo stát! Takhle se psi chovají, když hledají pomoc!“ hlesl nervózně Martrek a popohnal koně vstříc Nurbymu.

To nevěštilo nic dobrého, Martrek byl k smrti vyděšen. Nurby ještě nedosáhl svého cíle, ale ani nemusel: když uviděl Martreka, jak ho následuje, pochopil, že je načase se obrátit. Vedl ho k místu, kde ležela Katarine. Běžel rychle a v těsném závěsu za ním hnal svého koně Martrek. Cítil, jak mu chce srdce vyskočit z hrudníku, cítil se vinen, hrozně vinen, protože Katarine nenabídl doprovod. Ale věděl, že ona by určitě odmítla. „Doufám, že je v pořádku! Proč jsem jí vlastně neřekl, že ji mám rád? Víím, že nikdy nebude moje, ale to přece neznamená, že nemůžu vyjádřit své city. Víím, je to jako vést sám sebe na popravu a čekat na ortel: vinen, nebo nevinen!“

Spatřil ji už zdálky, jak leží na hromadě sena. To mu dodávalo naději, že když dopadla do měkkého, snad není tak zle. Jak se blížil, viděl, že Katarine se již pokouší posadit. Převrátila se ale zpět na záda a s otevřenýma očima naslouchala koňskému dusotu.

První doběhl Nurby a radostně jí olizoval ruce a obličej. Krátce nato seskočil Martrek z koně a sklonil se nad ní s otázkou: „Jsi v pořádku? Co se vlastně stalo?“

Tak strašně ji chtěl pohladit po vlasech, vzít ji do náruče a vykřičet do celého světa, jak moc ji má rád, jak moc ji miluje. Věděl ale, že to nemůže udělat. Poklekl k ní a pomohl jí vstát. Točila se jí hlava, a tak nabízenou pomoc neodmítla. Martrek ji objal a pevně ji držel, aby neupadla, a čekal, až získá rovnováhu. Katarine se přitiskla na jeho hrud', na níž mohla slyšet tlukot jeho srdce a cítit každý pohyb jeho rozechvělých svalů.

„Řekni mi – jak se to vlastně stalo?“ zeptal se Martrek a už se neubráníl a pohladil ji po vlasech. Nedostal žádnou odpověď. Chvilí čekal, ale opět nic. „Nechceš se mnou mluvit?“ zeptal se tiše a trochu zklamaně, zatímco ji měl schoulenou v náručí. Pořád nepřicházela žádná odpověď, což

ho přivádělo do rozpaků, protože cítil, že Katarine pravidelně oddechuje. Domníval se, že se jí nechce odpovídat.

Katarinino tělo začalo najednou klouzat z Martrekovy náruče dolů a stávalo se zcela bezvládným. Rychle ji uchopil ještě pevněji, aby neupadla na zem, a lehce ji položil do trávy. Když viděl, že Katarine usnula, pousmál se. Hluboce se nadechla a vydechla a pak pravidelně oddechovala. Bylo to asi úlekem a následnou úlevou, když si uvědomila, že je v pořádku a v bezpečí. Hlavu jí podložil malým polštářkem ze své košile a tiše si sedl vedle ní do trávy. Posadil se tak, aby jí stínil obličej. Rozhlížel se kolem, zda je tu bezpečno a nikdo se nepřibližuje. Cítil, že je také unaven, a vůně sena ho přímo vybízela k odpočinku a kratičkému spánku, který si občas potají dopřál, když ve stáji skončil s prací. Koně se tiše pásli a Nurby seděl opodál a naslouchal zpěvu ptáků. „Dávej dobrý pozor, Nurby!“ tiše na něj zavolal. Slunný letní den ho přinutil lehnout si na chvíli vedle Katarine.

Nevěděl, jak dlouho spal, když tu najednou ucítil šimrání trávy na bradě. Otevřel oči a uviděl ten nejhezčí obrázek na světě. Obrázek, jež si nechával každou noc zdát. Katarine se na něj usmívala a hrála si se stéblem trávy. „Je tady doopravdy se mnou, nebo jenom sním?“ pomyslel si Martrek. Dotkl se prsty místa, kde ho polechtala. Díval se na ni, jak jí husté černé vlasy padají až na hrud, a ona se na něj mile usmívala. Napřáhl k ní ruku a ona mu tu svou položila do dlaně. Ano, teď cítil, že to je skutečnost, a byl šťasten i nešťasten zároveň.

Katarine se na něj usmívala a přitom ho pořád šimrala stéblem trávy. Martrek úsměv opětoval. Všimla si, jak má pěkné zuby a krásně tvarované rty. „Musíme už jít. Rodiče budou mít obavy!“ řekla a pohladila Nurbyho, který jí dával radostně najevo, jak je šťasten, že na něj opět mluví, a kroužil kolem ní. Katarine vstala a zamířila ke svému koni.

Martrek rychle vyskočil, očistil si záda a hned byl připraven Katarine pomoci. Ta se ale rozhodla kráčet chvíli vedle koně a vést ho za uzdu. Bylo velice těžké dělat jí společnost a nevšimnout si, jak je pěkná, jak je

starostlivá a jak si umí podmanit lidi kolem sebe. Kráčeli tiše vedle sebe a koně šli po stranách. Ani jednomu se nechtělo mluvit, oba byli pohrouženi do svých myšlenek. Pokud by je vyslovili nahlas, určitě by našli shodu. Ani jeden ale nechtěl udělat něco, čeho by později litoval.

Nurby začal opět štěkat a to je přimělo rozhlédnout se. Uviděli další srny, které vyběhly z blízkého lesa, ale jakmile uviděly, že cesta k voňavému senu není bezpečná, zamířily zase zpět.

„Richamelan je vyplašený!“ poznamenal Martrek. „Musím ho odvést domů. Ty si vezmi mého koně a jeď napřed, ať rodiče nemají strach.“ Vysadil ji do sedla, ani nevěděl jak.

Katarine uznala, že bude lepší přenechat mladého a nezkušeného Richamelana Martrekovi. Lehce pobídla Martrekova koně a vydala se napřed. Nepodívala se vpravo ani vlevo, zavolala na Nurbyho a odklusala k panství. Cestou přemýšlela, co má říct rodičům. Uvědomila si, že říct pravdu by mohlo Martrekovi ublížit. Rozhodla se tedy ponechat věci osudu a neříkat zatím nic. Měla stále před očima Martrekovu smějící se tvář, když ho šimrala na obličej, a pořád cítila jeho silné paže, jak ji zdvihají do sedla.

Když dorazila domů, byl otec celý bez sebe a otázkám nebylo konce. „Zmeškala jsi lekci šermu. Kdes byla tak dlouho?“ vyzvídal a začal jí ze zad obírat slámu, která se jí tam přichytila.

„Spadla jsem z koně, ale naštěstí tam byl Martrek, který mi pomohl,“ musela s pravdou ven.

„Martrek se měl tou dobou starat o koně. Co tam pohledával?“

„Tak tebe ani nezajímá, jestli jsem se nezranila a jestli jsem v pořádku? Martrek se staral o koně a jel zkontrolovat, zda je v lomu všechno v pořádku, to přece také patří mezi jeho povinnosti,“ pokračovala zklamaná Katarine.

„Ne, já nechci o Martrekovi, o tom podkoním, ani slyšet!“ zdůraznil otec. Matka byla ve svých názorech mírnější a řekla, že mohou děkovat

Pánu Bohu a Martrekovi za to, že jí pomohl, a za to, že se nestalo nic vážného.

„Běž se převléknout a zůstaň ve svém pokoji. Vezmi si Bibli a přečti si kapitulu, kde stojí, že rodičům se nemá odmlouvat,“ razantně jí nařídil hrabě Richard Wellnsburg, její otec. Matka se na ni podívala, a protože stála ke svému choti zády, mohla si dovolit na Katarine zamrkat a přiložit ukazovák na rty, vyzývající ji tím, aby byla raději ticho.

Po zbytek týdne nespustil otec z Katarine oči, hlídal ji na každém kroku, a když někam šla, musela jít se svou guvernankou, kterou jí otec přidělil. Nemohla ani do kuchyně, kde občas tak ráda pomáhala Eveline a kde se naučila spoustu zajímavých věcí. Na čas, který tam trávila, mohla nyní pouze vzpomínat. Dokonce se jí v paměti vynořil zážitek, jak ji otec pochválil a ani nevěděl, že chválil ji, protože zákusek, který mu tak chutnal, upekla v kuchyni společně s Eveline ona a vložila do něj celou svou fantazii.

Jednoho odpoledne nechal otec pro Katarine poslat s tím, že s ní potřebuje mluvit. Katarine se tedy vydala za ním, měl ji čekat ve své pracovně. Cestou ji doprovázela guvernanka, která jí při chůzi ani nestačila, protože Katarine to brala po dvou schodech, když běžela nahoru k otcově kanceláři, a to navzdory dlouhým krásným šatům, do nichž byla ustrojena. Jak běžela, oknem uviděla, že pomocníci z kuchyně odpočívají na trávníku před panstvím a někteří z nich hrají na slepou bábu. Byla sista a pro ně bylo nejlepším odpočinkem posedět si v trávě. V tu chvíli se Katarine zastesklo po svěžím vzduchu, a tak jakmile otevřela dveře otcovy pracovny, prohlásila: „Nemohli bychom spolu jít na procházku a probrat vše, o čem jste se mnou chtěl mluvit, venku, otče?“ Rychle to ze sebe vyhrkla, protože věděla, že když bude otálet, její odhodlání přesvědčit otce

o tom, co chce udělat, bude menší a ona by nemusela uspět. Přispěchala k oknu a rychle ho otevřela dokořán: „Je tam moc hezky, otče, podívejte!“

Ponurou pracovnu naplnil závan svěžího vzduchu. Katarinin otec se zhluboka nadechl a uznal, že to není špatný nápad. Také Nurby, který se ležérně povaloval poblíž stolu, vyskočil a zamířil ke dveřím. „No, možná to tak bude lepší, provětráme si hlavu a ty mě snad lépe pochopíš,“ souhlasil s jejím návrhem otec a následoval Nurbyho, čekajícího už u dveří.

Katarine udělala tři velké houpavé kroky za otcem a málem do něj vrazila, když si při jednom zhoutnutí přišlápla lem svých dlouhých šatů. Otec si toho samozřejmě hned povšiml, obrátil oči vzhůru a zeptal se jí: „Kdy už, milá dcero, dospěješ?“ Katarinina guvernantka dostala pro zbytek dne volno, protože otec nechtěl, aby jejich soukromému rozhovoru kdokoliv naslouchal.

„Víš, že na tuto sobotu je u nás na hrabství připraven velkolepý společenský večírek s bálem, a to hlavně kvůli tobě, abychom tě uvedli do společnosti a také aby ses rozhlédla po svém nastávajícím choti.“ Otec jí pohlédl přímo do očí a čekal na její kladnou odpověď. Ta však nepřicházela.

Katarine byla v rozpacích a nezmohla se na lepší odpověď než: „Ale otče, já si myslím, že na to mám ještě dost času. A pak – kam spěchat? Sám ses před chvílkou ptal, kdy už dospěju!“ Mysl jí zabloudila k Martrekovi, kterého již neviděla hodnou dobu, protože si to otec nepřál a hlídal ji jako ostříž. Ještě jednou se snažila vzdorovat, ale neuspěla. Zadávala se na veselou chasu hrající si na slepou bábu a posmutněla. Uviděla Eveline, která si radostně užívala zábavy a pobíhala sem a tam, jen aby ji nechytila slepá bába. Jak jí v tu chvíli záviděla! Byl tam s ní i Martin, který stejně jako Eveline pracoval v kuchyni.

Byl to právě Martin, který jí poslední dobou vždy přiváděl koně na nádvoří a pomáhal jí do sedla pokaždé, když se vydávala na ranní projížďku, protože Martrek z nejasných důvodů upadl do otcovy nemilosti, i když se mu Katarine snažila vysvětlit, že nemá důvod Martreka z něčeho obviňovat. S otcem ale nebyla kloudná řeč. Pevně si stál za svým a Martreka

nemohl ani vystát od doby, kdy otci popravdě řekla, že jí pomohl, když při vyjíždce spadla z koně. Teď litovala, že mu řekla pravdu. Čím více otec Martrekem opovrhoval, tím více se jí dostával do srdce. Ona ani její matka pro něj neměly špatného slova, protože on nic špatného opravdu neudělal. Byl to čirý výmysl jejího otce, který měl hlavu jako beran, když si jde za svým.

Jakmile roz dováděná Eveline spatřila Katarine procházet kolem, doběhla k dívce, která měla zavázané oči, rychle jí je rozvázala a zamířila ke Katarine. „Slečno Katarine, slečno Katarine, nebuďte tak namyšlená,“ křičela a udělala malé pukrle, které patřilo jí i Katarininu otci. „Dobrého odpoledne přeji, milostivý pane. Nebudete se prosím zlobit, když se Katarine – tedy slečna Katarine,“ rychle se opravila, „s námi trochu pobaví?“ A už ji táhla k hloučku, který celý její výstup strnule sledoval. Eveline věděla, že si dovolila hodně a hodně riskovala, když Katarine jenom tak popadla a odváděla ji od jejího otce. Věděla, že jí to může stát místo v kuchyni, které měla ráda. Vsadila ale na Katarine, že se jí u otce zastane, už jenom čistě z přátelství, které je spojovalo od malička, kdy prováděly spoustu bláznivých věcí.

Věděla, že si nejsou rovny, ona byla jen chudá dívka. Zato měla velké, dobré srdce, stejně tak dobré, jako měla i Katarine. Byly skoro stejně staré, a proto si dobře rozuměly. Katarine chodila ráda do kuchyně již jako malá a uždibovala ze sladkostí, které se tam pekly, nebo tam dokázala v tichosti sedět a přihlížet všemu, co se tam dělo. Později, když už obě braly rozum, si chodila za Eveline do kuchyně popovídat a také jí pomáhat. Byl to pro ni odpočinek od šermu, hraní na piano, jízdy na koni nebo od některých nudných vyučovacích hodin, které musela absolvovat.

Eveline uvázala Katarine šátek přes oči a pak jí rychle něco vtiskla do dlaně se slovy: „Prosím, schovejte si to.“ Vzápětí jí začala točit, aby ji pěkně zmátla a Katarine si nemohla pamatovat, kde kdo stojí.

Samotný hrabě Richard, Katarinin otec, zůstal nejprve stát s pootevřenými ústy, přemýšleje o tom, jaká to byla od Eveline troufalost. Pak se

však pousmál, když viděl, jak jeho dcera touto zábavou ožila. Po krátké chvíli začal na veselou chasu mávat na znamení, že toho již bylo dost a že potřebuje svou dceru zpět.

Katarine se k němu rozběhla a řekla: „Byla to ohromná zábava a jsem moc ráda, že jste nic nenamítal a mohla jsem se s nimi potěšit. Moc si vaší laskavosti považuji. Ani si již nepamatuji, kdy jsem si tak naposledy zado-váděla.“ Celá zadýchaná dokončila větu a přitom nenápadně svírala malý svitek papíru, který jí podstrčila Eveline. Pečlivě ho zastrčila do kapsičky u sukně a vykračovala si vedle otce, který zamířil zpět do domu.

„Jaksi jsem ani neměl čas proti tomu protestovat,“ zamumlal hrabě.

„Ale otče, chtěli jsme si vyjít na procházku!“ protestovala Katarine, když viděla, že jdou domů.

„Potřebuji s tebou mluvit a nechci, aby nás někdo vyrušoval, tak si myslím, že to takhle bude mnohem lepší.“ Otec pak pořád mluvil o nadcházejícím bálu a příležitosti, jak poznat mnoho zajímavých lidí a také jak se touto formou dostat do povědomí vyšší společnosti.

Katarine v duchu počítala kroky, které je dělily ode dveří do domu. Otevřela je a hned za nimi se s otcem rozloučila se zkřivenou tváří a se slovy, že ji rozbolelo břicho a potřebuje být sama. Otec jenom rozmrzele zavrtěl hlavou, ale tento důvod musel respektovat. Katarine spěchala do svého pokoje a celá hořela zvědavostí. Nemohla se dočkat, až se dozví, co je na tom malém lístečku napsáno a proč jí vlastně Eveline píše.

Když už byla v bezpečí, mohla ten malý svitek papíru rozvinout. Čet-la: „Dnes o půlnoci u první zahradní besídky se dozvíš více.“ Písmo se jí zdálo povědomé, ale nebyla si jista, zda to psala Eveline, nebo ne. „O půlnoci? To zní hodně strašidelně! Kdo na mě bude čekat u první zahradní besídky? Bude tam Eveline a něco mi řekne? Proč s tím dělá takové tajnosti? Jestli chce, abych jí pomohla v kuchyni, budu si muset nejdříve promluvit s matkou, aby to otci vysvětlila. Nebo mi snad chce něco ukázat? Existují květiny, které kvetou pouze o půlnoci, jak jsem se dozvěděla z herbáře. Nemám nejmenší tušení, co mi chce říct, ale asi bych tam měla

jít, protože jsem jednoduše zvědavá!“ Katarine se snažila něčeho dopátrat, ale nakonec uznala, že tato záhada se vyřeší právě až o půlnoci u besídky. Když pomyslela na půlnoc, přeběhl jí mráz po zádech.

Najednou někdo zaklepal na dveře a to ji vyrušilo z rozjímání. Škubla sebou, jako by si uvědomila, že dělá něco, co je zakázáno. Honem schovala lísteček zpět do kapsičky svých šatů, upravila si vlasy, urovnala si svou bohatě nabíranou sukni a snažila se klidně odpovédět: „Vstupte!“

Za dveřmi stála její guvernantka a společnice v jednom. Katarine přešla k oknu. Viděla, jak i pomocníci z kuchyně ukončili svou siestu a rozcházejí se opět do práce. Otevřela okno a vyklonila se, aby spatřila Eveline, ale už ji nezahlédla.

TAJEMNÁ ZPRÁVA

„S tebou dneska není žádná zábava,“ pronesla zadýchaná Eveline a strčila hlavu do dveří stáje, v níž Martrek chystal vše potřebné na zítřejší svážení kamene v lomu. Hodlal tam také přivést čerstvé koně a vystřídat ty vyčerpané, aby se v práci mohlo plynule pokračovat. Koně museli být vyhřebelcovaní a dobře nakrmení. Pro tuto práci se používali tažní koně – silní valaši, kteří takovou námahu bez obtíží zvládnou.

Martrek kontroloval pevnost popruhů kvůli bezpečnosti a věšel je zpět na místo, odkud je sundal. Eveline mezitím udělala pár kroků, aby k němu byla blíž, a dívala se, co dělá. Nevěnoval jí pozornost, protože si o ní stále myslel, že to byla právě ona, kdo donesl řeči o něm Katarininu otci, a proto upadl v nemilost. Od té doby Katarine nemohla do konírny, a proto jí Martin přiváděl koně před panské sídlo.

„Co tady pohledáváš? Nemáš v kuchyni co na práci?“ zeptal se rozmrzele, když přišla blíž, a posmutněl. Přihazoval koním jejich oblíbený obrok.

„Nó, konečně jsi řekl aspoň něco a vím, že jsi neoněměl,“ provokovala ho Eveline a zastrkávala si své světle kaštanové vlasy pod čepeček, aby zahnila nervozitu. „Nemám moc času, musím běžet zpátky do kuchyně, abych pomohla s večeří, ale tohle je pro tebe...“ Uchopila mu ruku a vtiskla mu do dlaně malý lísteček. Otočila se na podpatku a vyběhla ze stáje.

Martrek se zasmušile sesul do hromady sena, zvedl ruku s malým lístečkem před oči a otevřel ho. Začal číst: „Dnes o půlnoci u první zahradní besídky se dozvíš více.“ Zkoumal rukopis. Byl si jist, že to psala Eveline, byl o tom přesvědčen. Pak papírek roztrhal a zahodil. „Na tuhle návnadu ti neskočím, Eveline!“

Vůbec neměl náladu vidět se s ní. A proč také – nic dobrého mu určitě nepřála. Věděl, že se jí zřejmě líbí, ale on měl v srdci někoho jiného. Přestal zprávě věnovat pozornost a pohroužil se zase do práce, aby si pan hrabě neměl na co stěžovat. Hodiny na kostelní věži odbíjely osmou hodinu večerní. Bylo to zřetelně slyšet asi i proto, že vítr vanul od kostela, jinak byla místní fara od hrabství dost vzdálená. Řekl si, že na nic takového, jako je půlnoční schůzka, myslet nebude a že raději půjde spát.

Katarine si vykračovala rázným krokem do jídelny, kde se měla sejít s rodiči ke společné večeři. Pak plánovala tajný výlet k první zahradní besídce. Byla celá vzrušená, ale zároveň i trochu vylekaná, protože nevěděla, co ji tam bude čekat. V duchu se rozhodla, že s sebou vezme Nurbyho, aby se nebála.

Ke svému údivu přišla do jídelny jako první. Služebnictvo ještě dokončovalo přípravy. Sedla si tiše ke stolu a čekala. Nikdo se neobjevil, tak se začala strachovat, zda se snad něco nestalo její matce a zda není otec s ní, aby jí pomohl sejít do jídelny. Matka byla již několik let zasmušilá. Zdálo se, jako by ji něco trápilo nebo spíše šíralo. Jak tam Katarine seděla, rozhodla se, že si čekání zkrátí něčím, co ji zabaví.

Vstala ze židle a zamířila rovnou ke stolku, který byl v rohu jídelny a sloužil jako psací stůl. Byly na něm odloženy všechny věci nezbytné pro přijímání návštěv. Našel se tam jak rukou pečlivě psaný zasedací pořádek ke stolu, který byl dobrým nápadem jejího otce, tak tlustá kniha urozených hostů, rovněž otcova pýcha, protože se dědila z pokolení na pokolení a pořád nebyla dopsaná. Déle tu byly čtyři sady obyčejných tužek po dvanácti kusech, které byly přivezeny ze zámoří, a spousta papíru. Otevřela zásuvku, v níž našla rukou psaný seznam hostů pozvaných na chystaný ples, při němž měla být podle otcových slov uvedena do společnosti

a na němž se měla poohlédnout po svém nastávajícím choti. „Ach, jak je to všechno dokonale promyšlené,“ řekla si v duchu a přitom pečlivě vydávala papír s tvrdou podložkou a jednou tužkou. Zavřela šuplík, hbitě se otočila a zamířila zpět ke stolu, kde se rozhodla čekat na rodiče a zkrátit si dlouhý čas kreslením.

Když procházela kolem oken, uslyšela Nurbyho štěkot. Přiskočila k oknu a opatrně, aby ji nikdo zvenku nezahlédl, pozorovala otce, jak mluví s mužem, kterého předtím na panství nikdy nezahlédla. Proto Nurby štěkal. „To je divné. Proč je otec venku, když je čas večeře? A co je to za muže, s nímž mluví? Je to snad někdo nový pro práci v lomu? Hm, to by ale touto dobou určitě jednali v pracovně, ne venku. Nebo snad byli v pracovně a teď vyšli ven? Možná je tohle ten důvod, proč se opozdil k večeři.“

Katarine tomu přestala věnovat pozornost, protože v té tmě – i když cizí muž držel pochodeň – moc dobře neviděla. Usedla na židli a myslela přitom na matku a také na večerní dobrodružství, které na ni čekalo.

Znala Eveline dostatečně dlouhou dobu na to, aby jí věřila a nemyslela si, že si z ní jen tak utahuje, když jí předala onen vzkaz na papírku. Otázka, proč se s ní chce setkat a co jí chce říct, ji sžírala a zaměstnávala její mysl. Rozhlédla se po místnosti a snažila se soustředit na kreslení a najít správný úhel pro kreslení s dostatečným světlem, jak ji to učil její učitel umění. Usoudila, že to pravé místo je právě tam, kde u večeře sedává její matka. Bylo to asi proto, že tam byl pověšen jeden z jídelních lustrů. Trochu se zavrtěla na židli, jako by hledala správnou pozici, a pustila se do práce. Udělala náčrtek stolu s několika skleničkami, když vtom uviděla přicházet matku s otcem. U dlouhého stolu, kde bylo prostřeno jenom pro tři lidi, se vždy cítila trochu nepatřičně.

Katarine se narovnal, odložila skici na stůl, odsunula židli a svižně vstala. Zamířila k rodičům, aby se s nimi pozdravila a na projev úcty jim políbila ruce. Usmála se na ně a viděla, jak jí matka zamávala. Byla zavěšena do otce, což jí pomáhalo najít rovnováhu vždy, když se s ní točil celý

svět, jak říkávala. Nurby je věrně doprovázel a hned, jak vešli do jídelny, ulehl na své oblíbené místo pod stolem poblíž Katarinina otce Richarda.

Na matce Melanii byla vidět únava, byla bledá, jakoby bez krve, s melancholickým výrazem v očích. Navzdory vyčerpání, které jí způsobovala záhadná nemoc, vyloudila úsměv, který patřil jenom její dceři. Katarine věděla, že vždy dostane dvojí objetí. Jedno v podobě matčina hřejivého úsměvu a to druhé opravdové. Hraběnka Melanie svoji dceru nesmírně milovala. Vždy si vroucně přála, aby měla sourozence a nebyla na světě osamocená, až oni jednou budou muset odejít a Bůh je povolá k sobě. Přála si, aby měla někoho, s kým si může hrát a navzájem si obohacovat dětství a dospívání. Bohužel to zůstalo jenom jejím zbožným přáním, které se nikdy nesplnilo. I přes všechnu únavu, která vyzařovala z jejího obličeje, si paní Melanie potrpěla na vytrřibený vkus a pěkné oblečení. Vlasy, které čas protkal stříbrnou nití, měla hladce sčesaný do uzlu a sepnuty bohatě zdobenou sponou. Její šaty, které splývaly až na zem, byly z jemné bruselské krajky a ladily s jejíma modrýma očima. Ráda se dívala na Katarine, protože v ní viděla samu sebe v dobách, kdy byla mladá. Dceři dala své modré oči i husté tmavé kadeře, právě takové, které zdobily i ji a které na ní v mládí obdivoval její choť.

Katarine udělala malé pukrle a sklonila se, aby matce a otci políbila ruku. Jakmile se narovnala, matku objala. Nadzvedla jemně sukni dlouhých šatů a odběhla na své místo. Služebnictvo začalo servírovat večeři a u stolu zavládl klid a pohoda. Katarine sledovala matku a čas od času udělala v jídle pauzu, aby mohla pokračovat v kreslení. Její zálibou bylo malovat portréty a byla v tom skutečně dobrá. Matka se jí u stolu ani nemusela ptát, co dělá, a ukázněně seděla na židli po celou dobu, kdy ji Katarine portrétovala. Portrétů od ní dostala několik a všech si velmi cenila. Měla je v rámečku, na zadní straně s datem, kdy je dcera namalovala.

„Tak na pozvánky, které jsme odeslali, začínají přicházet první odpovědi, můžeme se těšit na velkolepou zábavu,“ začal s lehkou konverzací při večeři otec. „Budeme muset posílit služebnictvo, aby to všechno per-

fektně zvládlo a nikdo nás nepomluvil. Do kuchyně se budou také muset najmout posily a s přípravami budou muset začít několik dní dopředu, aby se napekl chléb a připravila zvěřina,“ pokračoval.

„Pár dní předtím, než samotný bál začne, mohu v kuchyni také trochu pomoci. Ráda bych tam zase někdy zašla, baví mě to,“ prohlásila Katarine. Vybavila si svoje dětství, jak tam se zhruba stejně starou Eveline a Martinem dováděli. Neměla sice sourozence, ale tito dva jí je dokonale nahrazovali. Rádi se motali kolem sladkostí a nikdy neodešli s prázdnou. Matka vždycky věděla, kde ji má hledat, a to hlavně v zimě, když bylo v kuchyni útulno a teploučko. Katarine si pamatovala, jak Martinovi jednou vyprášili zadek, když tahal pytel ořechů z půdy a najednou zaskřehotal jako jestřáb za zády Eveline, která scházela z půdy před ním a které zbývalo sejít už jenom pár schodů. Martin ji tak vyděsil, že se otočila a vyrazila mu pytel z ruky. Ořechy se sypaly po schodech přímo do kuchyně a rozlétly se po podlaze do všech stran. Najednou tam byl pěkný blázinec. Nikdo na to nebyl připraven, tak se všichni klouzali a padali na zem. Také Eveline se na ořeších smekly nohy a letěla ze schodů až k lavici, na které se chladily velké kynuté povídkové koláče. Celou svojí váhou na ně dosedla a rukou, kterou se snažila chytit stolu, vrazila do povídel, která byla v míse na stole připravena na další pečení. Při pohledu na její záda, koláči olepenou sukni, sešklebený obličej a ruku od povídel se museli všichni smát – i ti, kteří předtím upadli. Paní správcová, která se tam objevila, aby připravila potraviny pro muže do lomu, byla zasažena lívancovým těstem od hlavy až k patě, když se jedna z pomocnic klouzala po podlaze, nedokázala zastavit a celou mísu těsta jí vychrstla do obličeje. Tyto vzpomínky vyvolaly na Katarinině obličeji úsměv. Ze zamyšlení jí vytrhl až hlas jejího otce: „No ještě to tak! Dobrý Bože, co tě to napadlo? Nejsi už přece dítě!“

„Ale proč ne?“ stála na straně dcery matka. „Znají ji tam a mají ji rádi. Do kuchyně utíkala již jako malá, vůbec jí neuškodí přivonět si k vaření a pečení, já s tím naprosto souhlasím. A pak – nemusí se zabývat jenom šermem a jízdou na koni jako hoch. V malování se také může vyrovnat

kdekomu slavnému. Myslím, že v tom je už také hodně dobrá,“ zastávala se paní Melanie dcery, a jako by na všechny bolesti znenadání zapomněla, oči se jí rozzářily tak, až se toho její choť hrabě Richard zalekl.

„Opravdu by vám to udělalo radost?“ otočil se ke své ženě a dceři a ve tváři měl spoustu otazníků.

Vtom je z hovoru vyrušilo silné zabouchání na dveře. Ty se záhy rozlétly a oni spatřili neznámého muže se zchváceným výrazem v obličeji. Jeho oděv byl pokryt silnou vrstvou prachu. Bylo zřejmé, že uháněl na koni a cesta trvala hodně dlouho, jinak by nebyl tak špinavý. V ruce pořád svíral koňský bičik a sám pravděpodobně hnal koně tempem, které vyčerpalo oba. Jakmile ho hrabě Richard spatřil, vyskočil ze židle s otázkou: „Stalo se snad něco v lomu? Nějaké neštěstí? Mluv, člověče!“

Muž rychle oddechoval a snažil se popadnout dech. Byl v mírném předklonu, což mu mělo alespoň částečně pomoci od bolesti na hrudi, a jeho zkroucené tělo prozrazovalo, že byl jízdou řádně uštváný. „Ano, stalo se neštěstí. Nálož byla zřejmě špatně položena a zranilo to dva muže. Nechal jsem je odvézt k lékaři,“ rozhlížel se kolem sebe.

„Jak to s nimi vypadá?“ zeptal se hrabě.

„Nevím, pane, to budeme vědět zítra, asi to odnesly nohy,“ odpověděl posel.

Katarine a její matka němě naslouchaly, ve tváři se jim zračil soucit a obě se pokřižovaly. Seděly strnule a nemohly z jezdce spustit oči.

„Matyasi!“ zavolal hrabě ke dveřím.

„Ano, pane!“ Zpoza dveří se vynořila postava jednoho ze sloužících, jehož povinností bylo držet službu u dveří a být v pohotovosti, kdyby hrabě něco potřeboval.

„Okamžitě doběhni pro Martreka a přiveď ho sem! Tak už sakra běž! Na co ještě čekáš?“ nařídil hrabě Richard a obličej mu zrudl vztekem.

V Katarine hrklo, když slyšela Martrekovo jméno, ale snažila se vypadat lhostejně a věnovala se obrázku.

„Ty si zajdi do kuchyně, ať ti tam dají večeři. O koně se nestarej, ten také dostane, co mu patří. Zítra vyrazíš zpět a vezmeš s sebou potřebné věci, které ti nachystají mí lidé společně s Martrekem. Teď můžeš jít, jsi až do rána volný,“ pokynul hrabě jezdcí.

Nikdo z přítomných už neměl na jídlo ani pomyslení. Katarine si v duchu přála, aby ji otec neposlal do pokoje a mohla tu zůstat, aby viděla Martreka. Otec byl hluboce zamyšlen nad událostí v lomu, procházel se sem a tam a tomu, že jeho dcera a choť jsou pořád v jídelně, nevěnoval pozornost. Katarine téměř nedýchala, protože nechtěla vyrušit otce z jeho myšlenek, jen aby jí nenařídil odejít. Na matčině portrétu dokončovala poslední úpravy, a i když už byla hotova, tvářila se, jako by musela ještě dokreslit něco, co dá obrázku výjimečný vzhled. Věděla, že jakmile mamince obrázek ukáže, její poděkování a slova uznání vytrhnou otce z myšlenek a on si uvědomí, že tam ještě sedí, a nařídí jim, aby šly spát. Přemýšlela, že se na půlnoční dobrodružství musí vydat bez Nurbyho, protože ten by mohl štěkat a vše překazit.

Dveře se opět otevřely a vstoupil Martrek. Byl jen v košili, s rukávy vyhrnutými až po lokty, aby mu při práci nepřekážely. Bylo vidět, že také spěchal. Katarine věnoval letmý pohled a prohrábl si vlasy až do zátylku, aby se trochu upravil a skryl nervozitu, která lomcovala celým jeho tělem, když ji spatřil. Nevěděl, že tam bude, nečekal to. V Katarine hrklo a na několik vteřin ji zalil ruměncem. Jejich pohledy se opět střetly a ona se na něj plaše pousmála.

„Nechal jsem tě zavolat, protože pro tebe mám úkol a potřebuji zařídít určité věci, které nesnesou odkladu.“ Až teď si hrabě uvědomil, že kromě něj jsou v jídelně jeho dcera a manželka. „No, popovídáme si o tom cestou do mé pracovny.“ Rozhlédl se a asi si náhle uvědomil, že nepotřebuje, aby někdo naslouchal jeho příkazům. Hned jak vyšel ke dveřím, uviděl v tom Nurby nevyslovený povel k odchodu. Vstal, otrásl se a vydal se za svým pánem. Pan Richard za sebou nezapomněl pečlivě zavřít dveře.

Katarine se naklonila přes stůl a podala matce její dokonalý portrét. Viděla, jakou jí to udělalo radost. „Dám si to opět do rámečku! Už budu mít celou sbírku,“ potěšeně si prohlížela obrázek a vstávala od stolu. Katarine oběhla stůl, aby jí pomohla vstát a doprovodila ji do pokoje. Zavěšeny jedna do druhé společně odkráčely z jídelny.

„Katarine moje milá, víš, co mám na některých tvých obrázcích obzvlášť ráda? Třeba na tomto?“ obrátila se Melanie k dceři, na chvíli se zastavila a zadívala se na obrázek, který držela v ruce.

„Ne, nemám nejmenší tušení, matko!“ odpověděla Katarine, také se zastavila a pozorně naslouchala.

„Všechny tvé obrázky jsou pro mě výjimečné, ale já mám ráda ty, které nejsou barevné, jako je právě tenhle.“

Katarine se podívala na obrázek, který právě namalovala, a matka mohla v jejím obličejí číst otázku „proč?“

„Podívej se,“ vyzvala Melanie dceru a ukázala na papír, „na tom obrázku není poznat, jak jsou mé vlasy šedivé ani jak se mi život a barva nejenom z tváře, ale z celého těla vytrácí a vše začíná blednout. Víím, že obrázek vypoví o tom, že jsem starší, když ho srovnám s těmi, které jsi mně dala před lety, to se mu nedá upřít a já jsem s tím smířena. Ale na těch černobílých portrétech pořád nejsou některé detaily, které já opravdu nechci vidět,“ překvapila dceru svým dokonalým pozorováním. „Vím, že ty máš raději barevné portréty, které jsou plné života, a tak je to správné, protože máš celý život před sebou,“ dodala Melanie.

Ke dveřím matčina pokoje zbývalo už jen pár kroků. Paní Melanie, pořád zavěšená do dcery, postála u dveří a Katarine je obratně otevřela, aby doprovodila matku dovnitř. Přivolala její služebnou a pohledem zabloudila na velké hodiny, které stály na druhé straně místnosti. Zjistila, že je nejvyšší čas, aby se vrátila do svého pokoje a připravila se na tajný výlet, kde se setká s Eveline. Matce popřála dobrou noc, udělala malé puky, aby ji matka políbila na čelo, rozloučila se a odešla.

Katarine z matčina pokoje doslova běžela, aby měla dostatek času připravit se na půlnoční schůzku. Přemýšlela, co si oblékne, a chyběl jí Nurby, kterého si s sebou vzal otec. Pak si ale řekla, že to tak bude lepší. Opět uznala, že Nurby by mohl štěkat a vše tak zkazít. Byla celá vzrušená, protože vlastně nevěděla, co ji čeká. Eveline vybrala čas o půlnoci, kdy mohou projevit svou kouzelnou moc duchové. Na duchy věřila, i když již dávno nebyla dítětem. Otec ji připravoval pro život, jako by byla muž, a matka zase dbala na tu část výchovy, kterou by neměla zanedbat žádná dívka. Jak pomyslela na otce, blesklo jí hlavou, že by nebylo špatné obléct si jezdecký kostým, ve kterém vypadá jako muž. Myslela také na Martreka, kterého otec s největší pravděpodobností vyslal okamžitě do lomu, a vybavila si jeho plachý úsměv, kterým ji obdařil v jídelně.

Katarine ze sebe shazovala oblečení, šaty, které jí někdy připadalo hodně těžké nosit celý den. Za dveřmi uslyšela kroky. Rychle se nasoukala do jezdeckého oblečení, přiskočila ke dveřím a tichounce je pootevřela. Skulinkou si přála uvidět Martreka se svým otcem. Dosti daleko ale zahlédla již jen záda dvou mužů, které nerozeznala.

Martrekova mysl byla zaměstnána vším, co mu hrabě nařídil, a dbal na to, aby na nic nezapomněl. Cestou domů jeho myšlenky několikrát zabloudily k Eveline a řekl si, že na žádnou půlnoční schůzku nepůjde, protože ji jednoduše nechce vidět. Jenomže čím častěji si opakoval, že tam nepůjde, tím víc zjišťoval, že je zvědav a že na to jednoduše nemůže nemyslet. Co víc mu může Eveline ještě říct? Pořád ho pronásleduje a nebyl si jist, zda je upřímná, a proto považoval svou ostražitost za oprávněnou. Pravda ale je, že takový vzkaz od ní ještě nikdy nedostal. Jakmile si lehl do postele, zase vstal, chodil po místnosti a snažil se uspořádat si myšlenky. Do půlnoci chybělo málo.

„Eveline!“ sykl Martrek přiškrceně za jejími zády, jakmile ji ve tmě kousek od dolní besídky v tmavém lese rozpoznal. Kráčel tiše, aby ho nikdo neslyšel, zato Eveline několikrát šlápla na suché větve, které pod jejíma nohama zapraskaly. Martrek rozpoznal její postavu krčící se za stromem. Uchopil ji za ramena, prudce ji otočil a přitom se podivil, že nezaječela. Tlumeným hlasem pronesl: „Věděl jsem, že tady budeš, že mi nedáš pokoj.“ Mluvil tiše, protože Eveline mu přiložila ruku na ústa. To ho zarazilo.

„Pst, buď zticha,“ zdůraznila svůj požadavek a i ve tmě se snažila ukázat prstem na místo, které nespouštěla z očí. „Přichází Katarine, vidíš?“ ukázala ještě jednou na místo, kde se pohybovala tmavá postava. „Má jezdecký oblek. Ale někdo ji sleduje. Asi jsou to špehové jejího otce. On mě zřejmě viděl, když jsem jí předávala stejný lísteček jako tobě!“

Katarine nešla po chodníčku, který se klikatil až k dolní besídce. Snažila se jít vedle něj, aby ji nikdo neviděl. Alespoň si myslela, že to tak bude lepší. Přestože se snažila jít tiše, nemohla zabránit zvukům praskajících větviček. Na cestu jí svítíl pouze měsíc, který jako by věděl, že nikdo jiný Katarine na cestu neposvítí, a tak se snažil vydávat co nejjasnější záři.

„Nejsem tvůj nepřítel, Martreku,“ mluvila tlumeně Eveline a dál sledovala blížící se postavu. „Jak ti to mám ještě dokázat?“ šeptala a cítila se bezradně. „Je pravda, že se mi líbíš, ale vím, že tvoje srdce patří jí, slečně Katarine. Jenom jsem chtěla pomoci a ukázat, že se mylíš v tom, za jakou mě považuješ,“ mluvila tiše a bylo vidět, že je neklidná a že se honem snaží najít nějaké řešení, aby se tajná schůzka neprozradila a neohrozilo to Katarine.

„Musíme jí pomoci!“ zašeptal Martrek odhodlaně.

„To vím i bez tebe, moudrá hlavo!“ odpověděla Eveline. „Jenom se snažím přijít na něco, čemu se dá věřit!“

Martrek se k ní naklonil a něco jí pošeptal do ucha.

Najednou se Eveline rozběhla ke Katarine a zadýchaně ji oslovila: „Ach, slečno Katarine, já jsem tak zklamaná!“ Hnala se, seč mohla, jen aby už byla u ní.

„Zklamaná? A proč?“ zeptala se Katarine, která se nezalekla, když ji uslyšela, protože lísteček dostala právě od ní a předpokládala, že ji zde potká. „Zklamaná? A proč?“ zeptala se ještě jednou, protože nedostala odpověď.

Eveline k ní ale ještě pořád chybělo několik kroků, a tak pokračovala: „No, nenašla jsem tu bylinku, která kvete o půlnoci, víte? Slečno Katarine, podívejte se, našla jsem podobnou, ale ta nemá takovou moc.“

Katarine se zastavila a už už chtěla něco říct, protože byla trochu zklamaná. Najednou ale ucítila, jak ji Eveline strčila do boku, naklonila se k jejímu uchu a rychle zašeptala: „Slečno Katarine, zapřísahám vás při všem, co vám je drahé, nic neříkejte! Jsou tady špehové vašeho otce a Martrek.“ Dál nebylo třeba nic vysvětlovat.

„Tak ty jsi nenašla byliny, které by mohly pomoci mé matce?“ přistoupila Katarine na Evelininu hru, aby nevzbudila podezření. „Chceš mi říct, že jsme tady úplně zbytečně a že dnes bylinu pro svou nemocnou matku nenajdu?“ zeptala se nahlas, aby ji slyšeli i ti, kteří nebyli k půlnoční schůzce přizváni. „Měly bychom se tu porozhlédnout ještě jednou, možná ji přece jenom najdeme,“ pokračovala Katarine. „Pokud ji ale nenajdeme dnes, budeme muset čekat další rok – a to je dlouhá doba! Ráda bych matce pomohla co nejdříve,“ dodala ještě na vysvětlenou.

Obě začaly v předklonu obcházet besídku a tvářily se, že za měsíčního svitu hledají bylinu, která kvete o půlnoci a má léčivé účinky.

„Au au auu,“ zakvílela Eveline, která zakopla o několik kamenů a docela ji to zabořilo. Sehnula se, aby je odhodila stranou a již o ně podruhé neškobrtla, když najednou uviděla pohybuující se stíny dvou postav na kraji lesa v křoví. Hlavou jí bleskl nápad, který začala hned realizovat. Napřáhla ruku, zamířila a hodila kameny tam, kde se pohybovaly dvě

tmavé postavy. Za chvíli uslyšela tlumené „au au au“ a tváří jí proběhl úsměv. Přiložila si ruku na ústa, aby se nezačala hlasitě smát a nic nepokazila.

„Asi bychom se měly vrátit, slečno Katarine,“ řekla Eveline. „Vypadá to, že je tu ozvěna, s níž nemám chuť se hádat,“ pronesla teď už zcela vážně.

Martrek je z bezpečné vzdálenosti poslouchal a viděl, že špehové se nevzdávali. Byli dívkám v patách, jen aby slyšeli a viděli co nejvíce a mohli vše tlumočit svému pánovi, který je za to platí. Musel si ale také přiložit ruku na ústa, aby se nerozesmál, když viděl, co udělala Eveline.

Obě dívky se poté rozhodly odejít domů a cestou si hlasitě vykládaly o tom, jak jsou z neúspěšného hledání kouzelné byliny zklamány.

Ráno bylo rušné. Na cestu do lomu byli připraveni čerství koně, měli vystřídat ty, kteří pracovali již celý týden. Vůz byl naložen příkrývkami, jídlem a tabákem. Bylo to posilnění hlavně pro muže, kteří utrpěli úraz a budou muset po nezbytnou dobu ležet, aby jim srostly zlomeniny a oni se mohli opět postavit na nohy, pokud to bude možné. Několik mužů pracovalo na tom, aby posily vyrazily co nejdříve.

Martrek, i když měl plné ruce práce, vyhlížel Eveline. Ta měla být již od brzkého rána v kuchyni, aby zatopila v kamnech a připravila panstvu snídani. Ještě jednou vešel do kuchyně, aby se přesvědčil, že na nic nezapomněli. Pak ji uviděl přicházet. Eveline byla pobledlá, jako by v noci nespala, ale přesto mu na pozdrav odpověděla s úsměvem.

„Myslím, že jsme na nic nezapomněli,“ řekl Martrek na vysvětlenou, proč je v kuchyni, ale důvod byl samozřejmě jiný a Eveline to věděla.

Držela proutěnou ošatku s vejci a velice tiše řekla: „Myslím, že více tě zajímá, jak dopadl náš včerejší tajný výlet – nebo ne? Jak vidíš, ještě teď se mi tak třesou ruce, že bych rovnou mohla jít sypat mák na buchy.“

„Vlastně jsem ti zapomněl poděkovat,“ řekl Martrek. „Jsem rád, že mám příležitost alespoň teď, protože odjíždím do lomu a zůstanu tam tři dny. Řekni mi něco o Katarine. Byla ráda, když se dozvěděla, že jsme se tam měli sejít?“ Martrek si opět rozpačitě prohrábl svoje husté vlasy a čekal na odpověď.

„A co bys rád slyšel? To víš, že byla ráda. Zároveň byla i zklamaná, ale podařilo se nám alespoň zmást ty slídily, o kterých jsem nevěděla a kteří by mohli nadělat hodně zla, pokud by o všem informovali jejího otce. Mohl by Katarine poslat k příbuzným a to ty určitě nechceš, nebo snad ano?“ podívala se na něj.

„Tak strašně bych si přál, aby to jednou vyšlo! Abych ji opět mohl vidět, až se vrátím. Myslíš, že toho chci tak moc? Počkám na ni za tři dny, až budu zpět, v jedenáct večer u stáje.“

„No, že bys byl zrovna skromný, to se říct nedá! Viděl jsi, že Katarine je pod otcovým dohledem a že ten z ní nespustí oči. Opravdu nevím, co s tím mohu udělat. Řekni, už mi věříš, že nejsem tvůj nepřítel?“ zeptala se Eveline.

„Eveline, já... já... já...“, nedokončil větu, protože slovo si opět vzala Eveline.

„Já vím, všichni musíme být ostražití, prostě jsi mi nevěřil,“ rozhlédla se kolem sebe, jako by se chtěla ujistit, že je nikdo neposlouchá, „ty se tady se mnou vybavuješ, a přitom jsi měl dávno být na cestě do lomu. Co je s tebou?“

Martrek se otočil, jako by dostal povel, a vystartoval z kuchyně. Najednou se zastavil, sáhl pod košili a vytáhl bílou růži. Měla krátký stonek, asi proto, aby ji mohl schovat. Ještě se na ní trpytila ranní rosa. Přiskočil k Eveline se slovy: „To je pro ni!“ Rychle se otočil, aby nebylo vidět, jak upadá do rozpaků, a vyběhl z kuchyně.

„To je pro ni! Jak jednoduché! Pane Bože, do čeho jsem se to zamořila?“ ptala se sama sebe Eveline. Rychle se pokřižovala a dodala: „Pane Bože, prosím, pomoz nám! Čím je to riskantnější, tím více se mi to začíná

líbit! Za tři dny v jedenáct večer. Dnes je pondělí, v lomu bude celé tři dny, takže ve čtvrtek,“ zamumlala si pro sebe. Předklonila se, aby zvedla několik prázdných misek, které vždy po ránu plnila mlékem a připravovala pro jejich čtyřnohé pomocníky – pro tři kočky, které dbaly o to, aby v kuchyni nebyly myši a jiná havěť.

„Jak jen mám doručit tenhle vzkaz i růži Katarine?!“ přivoněla si k ní. „Všichni dobří andělé, pomozte mi! Jak zařídit, aby se mohla s Martrem bezpečně sejít? Honem honem, přemýšlej, Eveline!“ vybízela samu sebe, kudy chodila, a nepřestávala myslet na možnosti, které teoreticky vypadaly slibně, ale těžko se daly realizovat. Pokaždé když se na chvíli zastavila, přemýšlela nad nějakým plánem a pak zavrtěla hlavou na znamení, že je to nesmysl, že by to nevyšlo. Napadalo jí hodně věcí, ale žádná varianta, která jí přišla na mysl, se zatím nezdála bezpečná. Až ve chvíli, kdy na ni promluvil Martin, jí to v hlavě sepnulo. „Martine!!!“ otočila se k němu rázně. „Potřebuji s tebou mluvit, a to hned!“

V Martinovi hrklo a rychle začal přemýšlet, zda ji poslední dobou něčím neurazil nebo neudělal něco, co se Eveline nelíbilo. „Eveline, ty víš, že mi nejsi lhostejná, a pokud si myslíš, že jsem něco udělal...“

„Prosím tě, mlč a poslouchej,“ přerušila ho Eveline, „není čas na dlouhé řeči.“ Věnovala mu úsměv, který vyvrátil všechny Martinovy obavy, že by snad udělal něco špatného. „Kolem desáté hodiny ranní přiveďš koně pro slečnu Katarine, aby mohla jet na ranní vyjížďku, je to tak, že?“

„Ano, to přivedu, ale do desáté hodiny je ještě čas,“ odpověděl Martin a jeho výraz vypovídal, že nic nechápe a čeká na vysvětlení.

„Tak tedy dobře poslouchej!“ vyzvala ho Eveline. „Tady máš růži, přibal ji do svačinového vaku, který obyčejně upínáš slečně Katarine k sedlu, aby mohla posvačit, když se rozhodne zůstat na projížďce déle. Až jí budeš pomáhat do sedla, budeš jí muset říct pár nezbytných informací.“

„A proč jí to jednoduše nenapišeš, jako jsi to udělala předtím, a nepředeš jí to sama?“ tázal se nechápavě Martin.

„Protože to není bezpečné, ale o tom všem ti řeknu později, protože tě budu ještě potřebovat. Teď mě ale poslouchej – nemám moc času, musím do kuchyně a pak běžet pomoci s mlékem, které již přivezli a stojí venku v konvích. Ty pak budeš muset uskladnit led, který je již také venku. Přivezli ho brzy ráno, protože přes den by roztál, to dá rozum! Takže jak vidíš, den bude dlouhý a náročný, hlavně kvůli nadcházející oslavě. Katarinini rodiče září, jak vidíš, ale slečna Katarine asi myslí na něco úplně jiného.“

„Ona se snad netěší? Proč?“ zeptal se Martin.

„Tak už běž, běž, vše se včas dozvíš. Až budeš s ledem hotov, vyhledej mě, budu mít již připravenou svačinu pro Katarine,“ odpověděla Eveline, sundala si šátek z ramenou a plácla Martina po zádech na znamení, že má již jít po své práci a na nic se zbytečně nevyptávat.

Eveline popadla koš s vejci a nesla ho ke kamnům, která již zvesela praskala a jejichž teplo se šířilo po místnosti. Svěsila těžkou pánev, položila ji na kamna a šla do spižírny hledat špek, aby připravila pro pána vejce na špeku, která měl velice rád. Lekla se, když na ni z horní police spadlo lano, které v kuchyni používali hlavně na podzim, kdy se muži nechtěli tahat nahoru a dolů po schodech s koši plnými ořechů nebo jablek. Jeden z nich stával dole a přivazoval koše na lano a druhý je vytahoval nahoru. Pak se všechny pečlivě uskladnily na půdě. Takto uložené ořechy vydržely i tři roky, což bylo výhodné, protože některý rok nemusí být na stromech nic, když mráz všechno spálí. Totéž se dělalo s kukuřicí.

Eveline zvedla lano, smotala ho a vyhodila ho na horní polici. Po chvíli jí lano opět přistálo na rameni. Vzala tedy malý žebřík a lano opět pečlivě uložila na místo. Otočila se a již byla připravena zavřít dveře, když lano opět spadlo na zem. „Tak tobě se líbí ležet na zemi, že?“ zeptala se provazu, který sklouzl z police již potřetí. „Tak si tady zůstaň, já musím běžet,“ dodala. „Och, počkej!“ Najednou jí to došlo. „Je to snad znamení? Už vím, co udělám!“ řekla si a tvář se jí rozjasnila úsměvem. Začala přemýšlet a myšlenky nebraly konce. Po kuchyni se pohybovala svižně a buď

souhlasně přikyvovala hlavou, nebo se zarazila a prohlašovala: „Ne ne ne, tohle by nebylo dobré.“ V obličejí jí pohrával šibalský úsměv. V kuchyni byl již cílý ruch a každý věděl, kde je jeho místo.

„Martine, dobře, že tě vidím,“ odtáhla ho krátce před desátou hodi-
nou stranou, aby mu dala připravenou svačinu a v rychlosti mu prozra-
dila plán, který v její mysli již uzrál. „Nezapomeň, co máš říct, a raději si
vše ještě jednou zopakuj, aby ses ujistil, že si pamatuješ všechno, co jsem
ti řekla,“ strkala Martina z kuchyně, aby se s koněm neopozdil.

Eveline hlídala hodiny jako ostříž a těsně po desáté hodině, kdy
předpokládala, že Martin by již měl stát s koněm na nádvoří u vstupu
do panského domu, popadla prádelní koš s povlečením a vyrazila tam,
aby se přesvědčila, zda jde všechno podle plánu. „Pokud mě někdo zasta-
ví a bude se na něco ptát, řeknu, že jdu paní Melanii převléknout postel
nebo že jdu převléknout postel slečně Katarine, prostě si musím něco vy-
myslet,“ říkala si v duchu.

Martin tam opravdu byl a právě pomáhal Katarine do sedla. Její otec
byl také venku a někam se chystal, a proto nevěnoval rozhovoru Katarine
s Martinem žádnou pozornost. Oba navíc mluvili tiše a tvářili se, že ho-
vor se točí jenom kolem koně a jídla, které Martin skládal do cestovního
vaku připevněného na sedle, kde byl také malý měch s vodou. Katarinin
otec navíc věděl, že Martrek bude až do čtvrtka pryč, a tak byl klidný.

Katarine najednou sesedla z koně a něco Martinovi ukazovala, snad
podkovu, a pořád mluvila a mluvila.

„Co to probůh dělá?“ Eveline byla celá nesvá, protože nevěděla, co
se děje. Po chvílce Katarine s Martinovou pomocí opět nasedla na koně
a odklusala na ranní projížďku. Když mījela otce, zamávala mu. Eveline si
oddechla a doufala, že Martin vše řádně vyřídil.

V dalších dnech byl Katarinin režim pořád stejný. Když neměla šerm, měla hodiny malování nebo piana a tance. Martin jí pravidelně připravoval koně a mohl s ní mluvit, kdykoliv bylo zapotřebí.

Čtvrtek byl tady. Bylo krátce po poledni, ale Martrek se zatím neobjevil. „Kdo ví, jestli se nezdržel v lomu. Náš plán by pak byl k ničemu,“ přemýšlela Eveline.

Jako blesk z čistého nebe stál náhle Martrek za jejími zády. Ona si ho při všem tom rámusu, který byl v kuchyni, vůbec nevšimla. „Po cestě mi pořádně vyhládlo. Nenašlo by se tady něco k jídlu?“ zeptal se najednou Eveline.

Ta sebou škulbla. Martrek čekal, co se dozví o Katarine.

„Jsi přece v kuchyni,“ zasmála se Eveline a oddechla si, když ho uviděla. „Posaď se tamhle do rohu, ať nikomu nepřekážíš, a já ti hned něco připravím,“ dodala.

Když odcházel na určené místo, ohlédla se za ním a musela uznat, že je to muž, na kterém mohou dívky oči nechat. „Ach! Jak je urostlý a jak mu to sluší! Jak má pěkně vypracované ruce a celé tělo...! Už dost, Eveline! Už dost! Běž pracovat!“ pokárala sama sebe a odešla, aby připravila pro vyhladovělého Martreka něco k jídlu. Trvalo to jenom chvilinku a už nesla ták s jídlem, o kterém doufala, že mu bude chutnat. „Máš asi velký hlad, že?“ položila vše na stůl a zametla rukou ze stolu chlebové drobky. Točila se kolem něj sama, protože chasa, která pracovala v kuchyni, měla plné ruce práce. Věděla také, že se jí Martrek určitě bude na leccos vyptávat.

Nebyla daleko od pravdy. Martrek sice prohlásil, že má hlad, ale řekl to hlavně proto, aby v nikom nevzbudil podezření, že se chce něco dozvědět. Nebyl tedy hladový ani tak po jídle jako po zprávách o Katarine. Celou dobu, kdy byl pryč, před sebou viděl její krásné dlouhé vlnité vlasy, oči modré jako pomněnky, postavu jako proutek a úsměv, který mu nedal spát. „Povídej, prosím,“ vybídl Eveline.

„A o čem chceš, abych ti povídala? O počasí, nebo pohádku – nebo jak se pečou buchty a připravuje hovězí?“ Eveline vše schválně protahovala. Chtěla Martreka donutit, aby jí jasně řekl, o čem mu má povídat, i když dobře věděla o čem, ale ráda dělala šprýmy. Nemohla se udržet a musela se smát.

„Ty přece víš o čem! Povídej mi třeba o dívce, které jsem poslal tu bílou růži,“ žádal.

„Dobrá! Tak tedy jestli všechno půjde podle plánu, uvidíš ji už dnes v jedenáct večer u stáje,“ řekla Eveline a postrčila před něj dušené hovězí s chlebem a velkou kyselou okurku se solí.

„Je to pravda? Je to opravdu, jak říkáš?“ vyskočil Martrek ze židle a byl radostí celý bez sebe.

„Řekla jsem, že jestli všechno půjde podle plánu!“

„Jak v tom mohu pomoci? A řekni – co říkala, co říkala?“ vyzvídal Martrek.

„No, vše, co vím, je, že tě chce také vidět a přistoupila na náš plán! Co víc si můžeš přát, Martreku?“

„To je pravda! A jak mohu pomoci?“

„Modli se, aby to vyšlo, a čekej u stáje!“

„Tak já už budu muset jít,“ vyskočil Martrek od stolu, popadl kus hovězího a uháněl z kuchyně.

Eveline se podívala na staré hodiny na zdi a ledabyle prohodila: „No, to tam vystojíš pěkný důlek, Martreku, jestli jdeš před tu stáj čekat už teď.“ Pousmála se a začala poklízet ze stolu a pečlivě skládat věci na dřevěný podnos.

Bylo po desáté hodině večer. Eveline s Martinem vyrazili rázným krokem do panského domu. Měli namířeno přímo do Katarinina pokoje. Martin

nesl horká ohřívadla, která se používala k prohřátí postele. Používala se tak, že se vsunula do peřin a pohybovalo se jimi sem a tam, aby se postel pořádně prohřála a nebyla tak studená. Eveline nesla koš naplněný ložním prádlem. Šli rychle, vypadalo to, jako by měli naspěch. Mluvili, smáli se, když jim něco přišlo k smíchu, a tvářili se naprosto přirozeně. Všimli si, že u vstupních dveří do další chodby, kde se nacházel i Katarinin pokoj, se procházeli dva muži.

„Kam máte zrovna teď namířeno a co to nesete?“ zeptal se jeden z nich.

„Slečna Katarine pro nás poslala, tak neseme vše, o co si řekla. Chce převléknout postel a pak ji vyhřát,“ řekla Eveline a postrčila si brýle, které nikdy předtím nenosila. Zůstaly jí po babičce, která už nosila silnější, aby mohla číst, a nyní se Eveline hodily. Přirazila si bílý čepec do čela a sklonila hlavu, aby nebylo vidět, jak jí oči těkají ze strany na stranu a jak s ní lomcuje strach.

„Vyhřívát postel v tuto dobu? Vždyť venku je pořád teplo,“ poznamenal jeden z mužů a začal se smát.

„Cítí se prochladlá, a jak víte, v těchto chladných zděných místnostech je zima i za horkého léta. No – a znáte to, ty panské manýry,“ zamumlala Eveline a mávla rukou.

„Slečinka je z jiného těsta!“ pokýval hlavou jeden z hlídačů a zasmál se. „No jo, to se musí uznat, že pro ni je už asi chladno!“ poznamenal ten druhý a také se zasmál.

Katarine zaslechla na chodbě hlasy, tak rychle pootevřela dveře a začala pokašlávat. „Ech ech ech... No to je dobře, že už jdete, jsem už celá promrzlá!“ prohlásila a pokynula jim, aby si pospíšili. „I moje guvernanta je churavá, tak jsem dnes neměla ani hodiny klavíru,“ dodala ještě hlasitě a s chrapotem na vysvětlenou.

Martin s Eveline pokračovali v chůzi. Muži se již na nic nevyptávali a nechali je jít. Jakmile se ocitli uvnitř, Katarine zavřela dveře, přiložila si ruku na hrudník a zhluboka vydechla. Eveline se sklátila do křesla kou-

sek vedle ní a ovívala si rukou obličej. Jen Martin stál bez známek emocí a čekal na další pokyny, které většinou přicházely od Eveline.

„To je dobře, že jste tady, už jsem měla strach,“ opět si zhluboka oddechla Katarine.

Eveline se chopila slova. „Pojďme, dejme se do práce!“ vyběhla všechny rázně.

„Martine, ty se postarej o lano!“ podala mu prádelní koš, kde bylo uloženo. „Honem, ty pojď se mnou!“ popadla za ruku Katarine. Obě se hnaly do vedlejší místnosti, kde se začaly svlékat. Eveline se soukala do Katarinových šatů a Katarine do Evelininých.

„Jak vypadám?“ zeptala se Katarine, když udělala poslední úpravy, nasadila si čepec hluboko do čela, čímž schovala všechny vlasy, a nasadila si brýle.

„Vypadáš skvěle, jen prosím nemluv a dívej se do země nebo do koše, který poneseš!“

Martin zatím vyndal z koše provaz a spustil ho z okna tak, aby byl jeho začátek v okně uvnitř místnosti a konec dole a dal se z venkovní strany zachytit.

Najednou sebou Eveline trhla, jako by si něco uvědomila, a s obavami prohlásila: „Pane Bože, co mám dělat, jestli bude někdo chtít dovnitř?“

„Řekni, že je ti špatně. Víš, jak to říct: prostě to zamumlej nebo začni kašlat. Nebo řekni, že za chvíli, protože jsi na toaletě. Myslím, že v tuhle dobu ale nikdo nebude chtít jít na návštěvu,“ uklidňovala jí Katarine.

Po chvíli již dvě postavy, které vešly dovnitř, vycházely ven. Katarine měla Evelininu šaty, dlouhou nařasenou hnědou sukni s živůtkem, ve kterém měla bílou krajkovou halenku vpředu svázanou šňůrkou, brýle a čepec. Zpod dlouhé sukne vykukovala nařasená krajková spodnička. Sukně byla doplněna bílou zástěrou a vše spolu pěkně ladilo v lehkou eleganci, i když to byly šaty pouhé služební. V rukou svírala proutěný koš, na který soustředila svou pozornost.

„Doufám, že nás slečna nebude volat ještě jednou! Jsem unavený a rád bych si šel lehnout,“ poznamenal Martin otráveně, když procházeli kolem mužů, kteří Katarine očividně hlídali. Prošli kolem nich bez jakýchkoliv potíží, a jakmile se dostali ven, hned zamířili ke stájím.

Eveline mezitím seděla v Katarinině pokoji a snažila se ukrátit si dlouhou chvíli. Rozhlížela se kolem, nahlížela do poliček, prohlížela si obrázky, a když už nevěděla, co dělat, začala se pomalu procházet po pokoji. Najednou zamířila k pianu. S lehkou elegancí, kterou ze sebe záměrně vyloudila, dosedla na stoličku a udělala aristokratickou grimasu, která naznačovala, jak je vším znuděná a jak má hraní na piano již plné zuby. Ještě chvíli setrvala ve svých představách, v nichž hrála urozenou slečnu s nosíkem nahoru, a pak si řekla: „Hrát na piano sice neumím, ale vždy jsem si přála to umět, tak proč to nezkusit?“ Začala brnkat do klávesnice a zrychlovala úhozy, jejichž výsledkem byly nesmyslné zvuky.

„Ta musí být asi opravdu hodně prochlazená, když ani neví, kam položit prsty na klávesnici!“ poznamenal jeden z hlídačů. „Tak příšernou hudbu jsem ještě neslyšel!“ „Myslím, že kdyby to piano umělo běhat, rozhodně by od ní uteklo!“ poznamenal druhý.

Eveline před pianem opět zapózovala a lehce a nonšalantně si odkašlala do kapesníčku. Vykouzliła sama pro sebe úsměv a začala vybrnkávat na klávesnici stupnici, přičemž se snažila naladit hlas střídavě do vysokého a hlubokého tónu. Snažila se ale chraptět, aby to znělo, že je opravdu nastydlá. Najednou ji něco napadlo. Prošla se těsně kolem dveří, kde se pořádně rozkašlala, aby ji strážce slyšeli a ujistili se, že Katarine je ve svém pokoji a necítí se dobře. Musela si zakrýt ústa, aby nebylo slyšet, jak se svému triku zasmála. Byla se sebou očividně spokojená.

Rozběhla se a vyhupla na Katarininu postel, přičemž nepřestávala sledovat provaz zachycený v okně, i když bylo ještě brzy. Řekla si ale, jeden nikdy neví. Pak posunula blíže k oknu stolní lampu, aby bylo její světlo vidět i zvenku a ten, kdo by ho zahlédl, si pomyslel, že Katarine je

ve svém pokoji. Pak se ještě jednou prošla po pokoji, předklonila se, jako by někomu odpovídala na zdvořilý pozdrav, a zapózovala před zrcadlem. Začala otvírat zásuvky Katarinina stolu, kde byly uloženy kresby a tužky. Prohrábla věci z levé a pak z pravé strany, ale nenašla nic, co by ji zaujalo. Vstala od psacího stolu a otevřela dvířka masivní skříně, která stála hned vedle. Dvířek a zásuvek tam bylo nespočet. Uvnitř jedné byl pečlivě uložen herbář a něco, nad čím se Eveline usmála a šibalsky zamrkala očima. Právě dostala nápad.

„Ach, slečno Katarine, nemáte to vůbec lehké,“ pronesla s povzdechem, přičemž se pořád usmívala. Pak přistrčila k oknu velkou čalouněnou židli, aby jí nic neuniklo a aby byla ve střehu, až se bude něco dít s provazem. Martin za něj měl zatahat, až bude čas odejít.

Čas jí opět začal utíkat pomalu, hlavně proto, že neměla nic na práci. Myslela však na Katarine a doufala, že vše bude mít šťastný konec a že jí alespoň v krátkosti řekne, jaké bylo setkání s Martrekem.

Katarine s Martinem se zatím tiše plížila ke stáji, kde ji měl čekat Martrek. Tělem jí procházely nervozita a napětí. Před vstupními vraty nebyl nikdo, zato uvnitř se svítilo. Martin chvíli poslouchal, zda neuslyší něčí hlasy, pak tiše pootevřel dveře, aby se ujistil, že uvnitř kromě Martreka nikdo není. Když se rozhlédl a uviděl ho, nechal vstoupit i Katarine, která se schovávala za jeho zády.

Oběma se naskytl výjimečný pohled na něco, co by rozzářilo tvář snad každému. Před nimi leželo na slámě čerstvě narozené hříbě. Jeho matka, která stála u něho, ho trpělivě pobízela, aby se postavilo na nohy. Několikrát se o to pokusilo, ale až na třetí pokus zůstalo stát u matčiných nohou, kde hledalo útočiště a ochranu.

Martin na chvíli zapomněl, proč vlastně přišel, a díval se na hříbě a na to, jak se o ně Martrek stará.

Martrek se ohlédl a uviděl je přicházet. „Přišlo to tak nečekaně!“ řekl s úsměvem, aby vysvětlil, co mu zabránilo čekat před stájí. „Jednoduše se rozhodla, že již přišel správný čas a že chce vidět svoje hříbě,“ dodal.

„Děkuji, Martine!“ vytrhla ho ze zaujetí Katarine. Martin se rozhlédl, jako by hledal cestu, zamířil ke dveřím a při odchodu ještě poznamenal: „Po půlnoci se pro vás zastavím, slečno Katarine.“ Pak zmizel ve dveřích.

Katarine ještě chvíli tiše sledovala Martreka, jak dbá o to, aby se hříbě s matkou cítilo bezpečně a bylo v pořádku. Nabral do obou rukou slámu a začal ho vytírat do sucha, aby nic nezanedbal.

„Můžu to také zkusit?“ zeptala se Katarine.

„Nejdřív by ses měla seznámit s jeho matkou, aby věděla, že je hříbě v bezpečí,“ poradil jí Martrek a podal jí několik jablek. Mile se na ni podíval, a když jí vkládal jablka do dlaní, dotkl se jejích rukou.

Katarine jeho úsměv opětovala a honem popadla jablka, aby je mohla dát statečné klisně. Tiše našlapovala, aby se dostala před koně. „A jak se jmenuje? Jak jí můžu říkat?“ zeptala se nesměle.

„Je to Natyra. Poslední dobu nejezdila, nikoho nesnesla na zádech.“

„Natyra, hezké jméno! Ty jsi teď právem hrdá máma. Tady máš něco, co máš ráda. Myslíš, že bych si mohla pohladit tvé hříbě?“ rozmlouvala s ní Katarine a hladila ji po hřívě. Natyra jí věnovala hluboký pohled, sklonila svůj dlouhý krk, aby si přivoněla ke svému potomkovi, a pak se otočila, aby se zakousla do jablka.

Martrek už měl v ruce připravenou slámu, kterou chtěla Katarine jemně vyhřebelcovat ještě mokré hříbě. Ta se mírně předklonila a začala hříběti přejíždět rukou po zádech stejně, jako to dělal Martrek. Jejich ruce se na okamžik dotkly, ale rychle se od sebe opět odtáhly.

„Vypadá hodně slabě. A jaké má velké moudré oči!“ poznamenala Katarine.

„Jsem moc rád, že jsi přišla. Ani nevím, co mám říct, jsem samou radostí bez sebe,“ odhodil Martrek slámu, kterou držel v ruce, a odvážil

se vzít Katarine kolem pasu. „Možná že tě dnes vidím naposledy takhle o samotě,“ pokračoval, „tvoji rodiče pro tebe už asi někoho mají a já vím, že Bůh pro nás nenaplánoval společnou budoucnost. Chystají pro tebe velkolepý večer s bálem. Ani jsem o tom nevěděl.“

„To chystá můj otec, Martreku, a asi to chystá sám pro sebe, protože matka ani já s ním nesouhlasíme. Hlavně chce ukázat své bohatství, mluvit o svém lomu a koních. Já se na tu slávu nijak netěším. A co se týče rovnosti mezi námi, zda jsme si rovni, nebo ne, o tom jsem nikdy nepřemýšlela – ale vím, že v jednom jsme si rozhodně rovni.“

„V čem?“ zeptal se Martrek nechápavě.

„Na to přijdeš sám, to poznáš,“ šibalsky se na něj usmála Katarine.

Její pohled ho povzbudil, aby udělal něco, co si dopředu nenaplánoval. Jemně si ji přivinul na hrud', stejně jako tenkrát. Báł se, že se odtáhne. Ona to však neudělala, naopak ho nesměle objala. Byla to pouze chvílka, ale pro oba byla tak vzácná. Vůbec si neuvědomovali, jak rychle plyne čas. Až uslyšeli, že se dveře stáje pomalu otvírají.

„Chtěl bych tě zase vidět. Bude to možné? Myslíš, že ten večer s bálem pro tebe opravdu nebude nic znamenat, a chtěla bys mě zase vidět?“ zeptal se prosebně Martrek.

Katarine byla chvíli tiše. To jen prodlužovalo Martrekovo soužení. Stál a čekal, co mu Katarine odpoví. „Pokud nám Eveline opět pomůže, tak to snad vyjde, ale nevím, zda to bude možné v den bálu,“ pousmála se Katarine.

Martrek byl opojen její krásou i tím, co mu řekla. „Dnes jsem viděl, že podkova, kterou sis přála přichystat pro svého koně, je hotova i s vyrytým nápisem. Líbí se mi tvoje přání napsat ze strany na podkovu jméno koně. S tím jsem se ještě nesetkal a líbilo se to i kováři.“

„Ano, byl to můj nápad. I matce se to líbilo, když jsem jí řekla, co chci udělat. Víš, vždycky když mu dávám pamlsek, jablko, poděkuje za něj. To jsem ho naučila já. Zvedne nohu a já pak uvidím jeho jméno a budu vědět, že pan Richamelan mi poděkoval,“ dodala na vysvětlenou.

Martin nesměle přešlapoval na místě a Katarine pochopila, že už musí jít. Rychle se s Martrekem rozloučila a oba zmizeli ve tmě. Martin zavedl Katarine do kuchyně a sám se vydal pod její okna, aby zatahal za provaz a dal Eveline znamení.

Těsně po půlnoci Eveline znervózněla. Její pohled byl stále upřen na provaz v okně. Najednou za něj někdo zatahal a tlumený zvuk ji vytrhl z dřímoty, do které začínala upadat. „No konečně! Už jsem si myslela, že se toho snad nedočkám!“ vyskočila z pohodlné čalouněné židle a pootevřela okno. Pod ním uviděla Martinovy obrysy a jeho šepot jí dával znamení, že je čas.

Snažila se dělat vše tiše, aby nevzbudila nejmenší podezření. Uvolnila provaz, upevněný mezi okny, a spustila ho dolů. Pak si hluboko do čela nasadila bílý čepec na spaní, popadla kord, který jí Katarine připravila, a vydala se rázným krokem ke dveřím. Místo petrolejové lampy si však vzala něco, o čem si myslela, že to bude daleko lepší a účinnější. Když se nudila a probírala se šuplíky, objevila lebku, která zřejmě sloužila Katarine jako učební pomůcka.

Tiše otevřela dveře, a jakmile byla za nimi, uchopila do pravé ruky kord a do levé lebku, do které vložila hořící svíčku. Pak předpažila a vydala se ven. Svoji chůzi dokonale připomínala náměsíčního člověka. S kordem v ruce a blikající lebkou budila hrůzu. Stíny z její zvláštní lampy vytvářely za chůze na stěnách podivné obrazce. Tvář zkřivila do zvláštního šklebu, jako by stále snila. Snažila se tvářit vážně, ale všechno se jí to zdálo tak zábavné, že se nemohla ubránit lehkému úšklebku, který ji vlastně dělal ještě strašidelnější.

Všimla si, že muži na stráži zkoprněli hned, jak ji spatřili. Poté udělali krok dozadu a přitiskli se ke zdi. „Ech, vidíš to, co já?“ tiše sykl jeden

z nich a zíral na podivný zjev, který se k nim pomalu přibližoval. Když nedostával odpověď, odpověděl si sám: „To je přece slečna Katarine.“

„A zdá se, že je náměsíčná!“

„Měli bychom ji zastavit,“ řekl na to ten druhý.

Katarine, tedy vlastně Eveline převlečená do Katarininých šatů, se na jednu zastavila, pootočila se a se zdviženýma rukama k nim pomalounku zamířila.

„Pro rány nebeské, buď zticha!“ řekl první a přitiskl se ke zdi, jako by s ní chtěl splynout. „Ty ses asi pomátl na rozumu. Copak nevíš, že tito lidé se nemají oslovovat ani probouzet?“ šeptal. „Mají neobyčejnou sílu a schopnosti, když jsou náměsíční. Podívej, v ruce drží kord. Víš, jak se s ním umí ohánět! Nebo ne? Jediné, co můžeme udělat, je to, že ji budeme tiše sledovat a pak dáme o všem vědět jejímu otci,“ navrhl.

„Dobře že nevidíme ještě duchy! Moje prabába zde sloužila a říkala, že je viděla.“

„Pokud nebudeš zticha, tak už nevidíme ani svítání. Říkáš, že viděla na panství duchy? A neudělali jí nic?“

„Ne, nic jí neudělali. Dobré lidi nechávají na pokoji,“ říkala. Ale i tak mám strach z náměsíčných.“

Eveline se opět zastavila, pootočila se a namířila si to ke dveřím, které vedly na nádvoří. I když si všimla, že jí jde někdo v patách, nedala to na jevo a snažila se dosáhnout cíle. Došla ke dveřím kuchyně, na něž trhaně zabušila kordem.

Uvnitř se rozsvítilo tlumené světlo petrolejové lampy a nějaká postava otevřela dveře. „Jaj,“ vykřikla postava uvnitř a schovala se. Převlečená Eveline tiše vešla dovnitř. Jakmile se dveře kuchyně zavřely, sfoukla svíčku uvnitř lebky, položila kord na stůl a popadla Katarine za ruku. Ta měla v očích pořád strach, protože tohle bylo něco jiného, než očekávala. Eveline vtačila Katarine do vedlejší místnosti, kde je nikdo zvenku nemohl sledovat.

„Pro pána krále, co tě to napadlo, procházet se tu s umrlčí lebkou?“ zeptala se Katarine překvapeně.

„Jenom jsem náš plán trochu vylepšila,“ odpověděla Eveline. Bylo vidět, že je na sebe pyšná, a tvářila se vítězoslavně. „Uf,“ oddechla si, „špehové tvého otce mi byli v patách, ale naštěstí mě nezastavili a to je dobré. Teď už je to jednoduché.“

Eveline ze sebe rychle svlékala Katarininy šaty a Katarine zase ty její. Podívaly se jedna na druhou, zasmály se, upravily si čepce na spaní a vydaly se ven.

Katarine ještě stihla Eveline lehce obejmout. „Děkuji, Eveline!“

„No tak, slečno Katarine, není za co děkovat. Všechno bylo tak vzrušující!“

Eveline otvírala dveře kuchyně a hlasitě Katarine uklidňovala, přičemž ji držela pod paží a vedla zpět do panského domu. V ruce nesla kord a lebku a nepřestávala ji chlácholit. „Ale no tak, slečno Katarine, copak se vám to dnes zdálo? Jaképak noční můry vás přiměly vstát z postele? Ještě nikdy jsem vás neviděla náměsíčnou. Tak pojďte, vše bude opět v pořádku,“ pobízela ji.

„Vidíš, byla náměsíčná, já ti to říkal. Ještě že jsme ji nezastavili...“ prohodil jeden z mužů, přičemž z dívek nespouštěl oči.

Jakmile dívky vstoupily do Katarinina pokoje a zabouchly za sebou dveře, zakryly si ústa, aby smích, který již nemohly udržet na uzdě, nezbudil podezření a nebylo ho slyšet na chodbu.

„Ach, jsem tak šťastná, ani si nedovedeš představit jak, Eveline. A to jenom díky tobě! Jak jsi jenom přišla na tak dokonalý plán?“ zeptala se Katarine.

„Nu, šlo to tak nějak samo od sebe a tak trochu i Pán Bůh pomohl, o tom jsem přesvědčena,“ zdůraznila Eveline. „Ale teď už musím zpátky,“ odkašlala si a zatvářila se tak vážně, že by se toho jeden zalekl. Zamířila ke dveřím, odkud ještě hlasitě popřála Katarine dobrou noc.

Když procházela kolem stráží, otráveně poznamenala: „Asi by mi měli zvednout plat za to, že pracuji i v noci. Až si o to ale řeknu, přidají mi leda tak práci. Zítřa, tedy vlastně dneska, budu ze všeho pěkně unavená!“